

KATOLISKI MISIJSKI



Ob svetovni misijonski nedelji
molimo za misijone!

LAS MISIONES CATOLICAS
SEPT./OCT. — SEPT./OKT.

1 + 9 + 7 + 2

PALABRAS DE PABLO VI AL CONSEJO GENERAL DE LAS OBRAS MISIONALES PONTIFICIAS

Queridos hijos:

La visita que anualmente nos hacéis al terminar las reuniones de vuestro consejo general de las Obras Misionales Pontificias ha sido siempre para nosotros motivo de gozo. Pero este año nuestra alegría al saludaros se acrecienta, porque venís a conmemorar junto con nosotros varios importantes aniversarios que, si a toda la Iglesia interesan, están más estrechamente vinculados con quienes, como vosotros, dedican al quehacer misionero sus mejores afanes.

El primero y más importante acontecimiento que conmemoramos es la fundación, hace trescientos cincuenta años, de la Sagrada Congregación para la Evangelización de los Pueblos; el segundo, la fundación, en 1822, de la Obra de la Propagación de la Fe; el tercero, la creación, hace ahora cincuenta años, de las Obras Misionales Pontificias, realizada por Pío XI. Y podemos añadir un cuarto aniversario: el vigésimo quinto aniversario de la fundación del "Colegio de San Pedro Apóstol" en Roma, en 1947.

Sabemos que en vuestro indefectible amor al Papa, a la Congregación de Propaganda, a vuestros obispos y a toda la Iglesia, habéis querido ofrecerles, en este múltiple aniversario, el homenaje de un mayor esfuerzo en vuestra labor al frente de las Obras Misionales Pontificias; os expresamos la más profunda y sincera gratitud, en nombre también de los obispos del mundo entero, corresponsables con nosotros de la solicitud por todas las Iglesias.

NATURALEZA Y FIN DE LAS OBRAS MISIONALES PONTIFICIAS

Desde que, en 1922, nuestro venerado predecesor Pío XI, elevó las Obras de la Propagación de la Fe, de San Pedro Apóstol y de la Santa Infancia al grado de Obras Misionales Pontificias, se ha ido paulatinamente clarificando y enriqueciendo el concepto y la naturaleza de dichas Obras, al compás del magisterio misionero de los diversos Pontífices que se han sucedido, y de la Sagrada Congregación de Propaganda Fide, de la que dichas Obras dependen.

Ya con sólo analizar los primeros documentos referentes a estas Obras aparece su fin específico; pero, ha sido sobre todo el Concilio Vaticano II el que ha puesto claramente de relieve que la finalidad principal de las Obras Misionales Pontificias consiste en promover el espíritu misionero entre el pueblo de Dios; y este objetivo primario de las Obras Misionales Pontificias es tan fundamental para todo el sistema de la cooperación misional, que sin él no puede concebirse en modo alguno una ayuda vocacional, espiritual y material a las misiones en la medida y con la constancia que la actividad misionera de la Iglesia reclama (cf. *ad gentes*, 6).

Al añadir, después, el Concilio Vaticano II que las Obras Misionales Pontificias constituyen el medio principal que tienen los obispos para la animación misionera del pueblo de Dios, por el mismo hecho se asigna a dichas Obras un puesto básico, fundamental, en el seno de la pastoral normal del Episcopado.

Podemos pues afirmar que, según el Concilio Vaticano II, las Obras Misionales Pontificias constituyen el instrumento principal de que disponen el Romano Pontífice y todos y cada uno de los obispos para que todo el Cuerpo eclesial y cada una de las Iglesias locales cooperen de manera eficaz, permanente y orgánica, con pleno sentido de unidad y universalidad, a la actividad misionera de la Iglesia. "Las Obras Misionales Pontificias —como lo hemos expresado ya recientemente—, sin perder su estrecha unión con la Sede Apostólica, han adquirido una nueva y más auténtica expresión de colegialidad episcopal" (Carta a la Conferencia Episcopal de Estados Unidos, 22 de febrero de 1972).

(Sigue.)



PAPEŽEVA POSLANICA

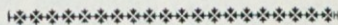
ZA

MISIJONSKO NEDELJO

1972

(Predzadnja v oktobru)

Prevedel prof.
Alozij Geržinič



Misijonarji – poslanci celotnega božjega ljudstva

Ni malo katoličanov, za katere je nevarnost, da se sploh ne zmenijo za evangelizacijsko dejavnost Cerkve med nekrščanskimi ljudstvi. Za to delo – tako se opravičujejo – razpolaga papež s primerno oblastjo; dalje služijo temu namenu tudi misijonske družbe s svojimi sodelavci in podporniki.

Res je: zapoved, naj gredo poganom oznanjat evangelij, se ne nalaga vsem kristjanom. Za to nalogo izbere Gospod določeno število duhovnikov, redovnikov, redovnic in laikov, ki jih potem zakonita oblast pošlje v misijone. Toda treba je dobro razumeti, da so ti ljudje „poslani“ v imenu božjega ljudstva, saj prevzamejo kot svoje poslanstvo dolžnost evangeliziranja, ki pripada vsej Cerkvi.“ (Ad gentes, 23)

Vendar se ne smejo pozabiti ponovna in slovesna zatrdila zadnjih papežev o važnosti, nujnosti in splošnosti misijonske dolžnosti, katero je 2. vatikanski cerkveni zbor še posebej poudaril.

Splošnost misijonske dolžnosti

2. vatikanski cerkveni zbor uči, da je Kristus ustanovil božje ljudstvo „kot občestvo življenja, ljubezni in resnice in On si ga tudi privzema kot luč sveta in sol zemlje“ (Lumen gentium, 9); da je Cerkev misijonska po naravi in po naročilu (Ad gentes, 2 in 35); in da je torej misijonska dolžnost stvar vseh in vsakega njegovih članov in vseh in vsake njegovih cerkva in krajevnih skupnosti (Lumen gentium, 9).

Resnično veže ta dolžnost predvsem in neposredno papeža in škofe (Ad gentes, 29 in 38), in posebej duhovnike, redovnike in redovnice, saj so se ti posvetili službi Bogu in Cerkvi (Ad gentes, 39 in 40); vendar noben veren kristjan ne sme misliti, da se ga ta dolžnost ne tiče; kajti po krstu je bil vključen v Cerkev, ki je po svojem bistvu misijonska (Ad gentes, 36).

V resnici so vsi kristjani dolžni po svojih močeh pri misijonih sodelovati: nekateri bodo to lahko storili z besedo, drugi s peresom, ti z denarjem, oni z ročnim delom, še drugi bodo misijonom naklonili svoj čas. Vsem se ponuja priložnost darovati za misijone molitev, stiske, bolečine in celo radosti.

Ta splošnost misijonske dolžnosti je tako jasna, da določa cerkveni zbor, ko razpravlja o krščanskem pouku katehumenov, naj se ti pred krstom „navadijo tudi dejavno sodelovati pri evangelizaciji in grajenju Cerkve.“ (Ad gentes, 14)

In glede mladih cerkvá, ki so kot take na splošno zelo revne z osebjem in tavnimi dobrinami, dodaja koncil priporočilo, naj „se čimprej dejavno udeležujejo misijonskega dela celotne Cerkve... Zakaj edinost s Cerkvijo bo na nek način dosegla popolnost, kadar bodo tudi nove

cerkve dejavno sodelovale pri misijonskem poslanstvu v korist drugih narodov." (Ad gentes, 20)

Nekaterim se utegne ob oznanilu vsakoletne misijonske nedelje zdeti, da je treba izpolniti dolžnost sodelovanja pri akciji misijonov le na en sam dan v letu. Čisto nasprotno! Ne gre tu za postransko priporočilo, marveč za izpolnjevanje temeljne dolžnosti božjega ljudstva, dolžnosti, ki jo vsebuje bistvo krščanske osebnosti (Ad gentes, 36); gre za „največjo in najsvetejšo nalogo Cerkve". (Ad gentes, 29)

Pretrsljivo vprašanje cerkvenega poslanstva

Kakor se telesno dihanje ne more prekiniti brez smrtne nevarnosti, tako se misijonsko prizadevanje ne more omejiti na en sam dan v letu; v tem primeru bi naravnost izpostavili nevarnosti prihodnost Cerkve in našo krščansko bit samo. Zategadelj trdi pomembna pokonciljska listina Ecclesiae Sanctae (III, 3) – s katero se navodila cerkvenega zbora prenašajo na dušnopastirsko delovanje, – da mora biti svetovna misijonska nedelja samohoten izraz misijonskega duha, katerega življenjsko silo ohranjata vse dni v letu molitev in žrtev. Ali morda duhovna slabokrvnost, za katero danes v katoliški Cerkvi žalostno boleha toliko posameznikov in ustanov, ne izhaja od dolgotrajne odsotnosti pravega misijonskega duha?

Zaradi neznatnih vprašanj, zadevajočih včasih najbližje osredje, pozabljajo ljudje na pretresljivo vprašanje vesoljnega poslanstva Cerkve.

Notranje napetosti, ki slabe in razkrajajo nekatera krajevna cerkvena občestva in ustanove, bi popustile ob trdnem prepričanju, da se rešitev krajevnih skupnosti doseže s sodelovanjem pri misijonskem delu do kraja zemlje (prim. Ad gentes, 37)

Zelimo, da bi pazljivo premišljali o tej izjavi 2. vatikanskega cerkvenega zbora: „Skladje in povezanost udov (v skrivnostnem Kristusovem telesu) je tako tesna, da je ud, ki ne prispeva po lastni zmogljivosti k rasti telesa, nekoristen za Cerkev in zase samega." (Apostolicam actuositatem, 2)

Ta misijonska odgovornost božjega ljudstva je še bolj pereča in resna zaradi neke posebne okoliščine. S tem mislimo na mnogotere možnosti, ki jih sedanji svet daje za vsesplošni in hkratni prodor evangeljskega oznanila. Vidimo, kako se je srečno uresničila zgodovinska navzočnost Cerkve med vsemi narodi. Navzlic temu, da so dežele, ki se hoté zapirajo pred evangelijem, je očitno, da se vsi narodi vedno bolj bližajo drug drugemu in tako prihajajo tudi v stik s Cerkvijo.

Ta novi položaj, v katerem je po božji previdnosti Cerkev v svetu, nam dá razumeti velike dolžnosti in prednosti, ki se nam danes ponujajo

na področju misijonskega sodelovanja za širjenje in povečanje misijonskih vzorov in za krepko pomoč vsem cerkvenim misijonom.

Genialen uvid dejstva je nagnil našega prednika Pija XI., da je leta 1926 uvedel svetovno misijonsko nedeljo. Ta pobuda je postala silna in nujna pomoč misijonom, podrejenim kongregaciji za evangelizacijo ljudstev.

Papeške misijonske družbe

Pri pripravah na ta véliki misijonski dan so poklicani sodelovati vsi sinovi Cerkve in vse njene ustanove: svetni duhovniki, misijonarji, redovniki in redovnice, člani vseh družb laiškega apostolata. A Cerkev poziva prav posebno papeške družbe, ki jih lahko imamo, kot smo že rekli, tudi za škofijske družbe, namreč: Družbo za širjenje vere, Družbo sv. Petra apostola za domačo duhovščino, Družbo svetega Detinstva in Misijonsko zvezo vseh Bogu posvečenih duš, ki je kot duša prvih treh.

K temu, da pospešuje in pod vodstvom sv. sedeža in škofov organizira misijonsko nedeljo, je posebej poklicana Družba za širjenje vere, vendar sodeluje pri pripravah ves papeški misijonski ustroj. Svetovni misijonski dan morajo imeti za višek svoje neprestane misijonske dejavnosti svetni in redovni duhovniki, redovnice in laiški bratje, zbrani v Misijonski zvezi, v Družbi svetega Detinstva včlanjeni otroci, v Družbi sv. Petra apostola delujoči – čeprav vsi naštetih siave med letom v skladu z lastnimi pravili svoje posebne misijonske dneve.

Orodje sv. sedeža in škofovskega zbora

Papeškim misijonskim družbam hočemo po petdesetih letih obstoja izreči svojo posebno ljubezen, globoko hvaležnost za svetemu sedežu in vsej Cerkvi opravljeno službo, in jih še enkrat razglasiti za poglavitno orodje svetega sedeža in škofovskega zbora na torišču misijonskega sodelovanja, „zato, ker so sredstvo – kot je izjavil cerkveni zbor, – po katerih se katoličani od mladega prepoje z resnično vesoljstvenim in misijonskim čutom, in po katerih se organizira učinkovita nabirka podpor za vse misijone – v sorazmerju z njihovimi potrebami.“ (Ad gentes, 38) Sicer pa smo že v naši prvi poslanici za misijonsko nedeljo l. 1963 o teh nam tako dragih družbah zatrdili: „Dasi ne izključujejo drugih pobud za pomoč misijonom in za posebne namene, očitno prekašajo vse ostale družbe, kolikor so neposreden in najpopolnejši izraz prizadevanja najvišjega pastirja božje črede za vsa cerkvena občestva.“

Pravilna ureditev misijonskega sodelovanja, ki jo morajo vcditi škofje na narodni in škofijski ravni, bo torej upoštevala ta posebni papeško-škofovski ustroj navedenih družb in potrebo uskladiti z njimi pravice in pobude redovniških in zasebnih misijonskih družb.

Misijonska vesoljstvenost

Najčistejša vesoljstvenost je te družbe označevala od njih nastanka in prav ta posebna značilnost je bila glavni razlog, da so bile izbrane kot „uradno orodje“ sedeža sv. Petra v pomoč vsem misijonom. (Pismo Romanorum Pontificum)

„Ravno zato ker smo katoličani – je prav tistega leta, ko je pred poldrugim stoletjem Pavlina Jaricot ustanovila Družbo za širjenje vere, izjavil njen prvi predsednik, – nočemo podpirati tega ali onega misijona posebej, marveč vse misijone na svetu.“

Misijonska vesoljstvenost mora biti tudi geslo, ki naj predseduje vsem prireditvam ob tej svetovni misijonski nedelji, ki vam jo razglašamo.

Vedite končno, da je ta dan v skladu z ustanovno listino namenjen tudi pospeševanju teh papeških misijonskih družb, zlasti DŠV.

Znane so nam težave, ob katere zadevajo te družbe na svoji poti, predvsem v naših dneh; močno pa nas tolaži misel, da se papeške misijonske družbe, v celoti vzete, nikakor niso zaustavile, temveč so v nekaterih narodih celo prekosile prejšnje uspehe.

Mólimo h Gospodu, da bi papeške misijonske družbe, prenovljen v svojih sestavah po dušnopastirskih smernicah 2. vatikanskega cerkvenega zbora in pod vodstvom neznatnega Kristusovega namestnika in škofov mogle v tem letu 1972 začeti novo dobo polnosti in razvoja ter uresničiti svoj načrt, da se vse božje ljudstvo učinkovito in zavestno včleni v misijonsko dejavnost Cerkve.

V Vatikanu, 21. maja 1972.

PAVEL VI.

Na skrajni levisi je videti misijonarja Andreja Majcena SDB pri avdijenci pri Pavlu VI., dne 6. junija 1972. Naš misijonar čaka, da pride sveti oče do njega.



VELIKA ODGOVORNOST

Kaj je treba danes dati misijonom, najbolje vedo škofje in duhovniki v misijskih deželah. Ko prihajajo v Evropo in Ameriko, pa naj so tujci ali domačini, njihovi govori in pogovori izzvene v eno in isto: res, potrebna nam je vaša gmotna pomoč, potrebna vaša molitev, vaše zanimanje, a najbolj potrebno je, da nam pošljete misijonarjev.

Kaj bi se zgodilo, če bi se nenadoma odprla Kitajska, kot je danes odprta Afrika? Koga bi poslali, ko niti v Afriko nimamo poslati koga? Bliskovito narašča število katoličanov v Afriki. Pravijo, da jih bo v Črni Afriki leta 2000 kar 100 milijonov. A misijonarjev bo tako malo, da ne bodo kos nalogi, saj jih je že danes mnogo premalo, da bi obdržali vsaj nove krščene rodove. Zato pa se ti potem počasi razhajajo v različne verske ločine.

Kakšna ironija! V Vietnamu, v deželi vojske in trpljenja morajo vsako leto odkloniti nekaj sto duhovniških kandidatov, ker ni prostora zanje. V Ameriki in Evropi pa zapirajo bogoslovnice, ker ni bogoslovcev! Redovne družbe, ki so prevzele v skrb cele misijske pokrajine, zaskrbljeno gledajo v bodočnost. Človeško gledano je Cerkev danes v nemogočem položaju predvsem v vprašanju duhovniških in misijskih poklicev. V misijonih je izjema Vietnam, morda še nekateri predeli Indije, ki imajo veliko domačih poklicev. Povsod drugod pa je vzgoja poklicev trdo in malo izdatno delo. Tako sta morda še vedno dve izjemi: Poljska in Jugoslavija, ki imata v odstotkih največ duhovniških poklicev v vseh krščanskih deželah, ne pa seveda največ misijonarjev. Kajti v misijsko delo še vedno samo tipamo, čeprav se misijska misel med nami razgibava že čez pol stoletja in imamo za seboj že zlato misijsko dobo Barage in Knoblarja.

Kdo je kriv tega težkega stanja? Saj se strokovnjaki ukvarjajo z vprašanjem; a vse kaže, da je razlogov toliko, da nihče ne bo pravično vseh naštel in razvrstil.

Krivi so vsi tisti, ki so v iskanju novih doktrin zatemnili in zamajali misijsko miselnost. Kajti razumljivo je, da imamo dosti kandidatov za razne socialne akcije, ne pa za misijone. Če je predvsem socialno delo to, kar danes Cerkev mora storiti, bi imeli prav. Končno je vseeno, kdo to socialno delo opravi, da se le ljudje vzpnó na človeka dostojno raven. Za to delo misijonarjev prav govoto ne bi bilo treba.

Krivi so starši, učitelji, vzgojitelji. Koliko mehkužne, materialistične vzgoje je po družinah, tudi krščanskih družinah. V šolah so naslikani tile ideali: kariera, udobno, donosno življenje, prebiti se skozi življenje, če-

prav s komolci in na račun drugega. Kdor je sposoben, naj bo učenjak ali umetnik, naj kulturno ustvarja. Kdor je politik, naj vzame v roke probleme bodočega sveta. Dalj pa vsi ti ideali ne vodijo.

Kriva je mladina, ki je dorasla in je danes na razpotju. Če je v modi geslo: trenutni užitek, potem pač ni mogoče pričakovati, da bo kdo zagrešil življenjsko napako in postal misijonar. V svojem času je Frančišek Ksaverij zaklical v pismih: ne duhovnikom in škofom, ampak mladini na evropskih univerzah, kako v prazno troši svoje talente, svojo mladost – misijoni pa zaman čakajo na njihove mlade moči! Prav lahko posameznika oprostimo krivde, ker se je ne zaveda. A na celi generaciji ta krivda leži in bo prav ta generacija po svoje zanjo odgovor dajala.

Kriva je tudi katoliška mladina. Hočejo biti idealni, kritično gledajo na Cerkev, od papeža do kaplana. Vse jim je prhko, zastarelo, nerabno. Hočejo novo Cerkev, vse mora imeti novo lice. A na žalost se tolikokrat vse to razvedeni v besedičenju na uradnih in neuradnih zborovanjih, ki so včasih res nekakšni katoliški „Woodstock“. Vihar, prihrumi in vzdigne veliko prahu. Pa se naglo poleže. In je vsega konec. Da, kriva bo tudi ta naša katoliška mladina, če bo obtičala v godrnjanju, obsojanju in besedičenju. Če ne bo sposobna zavihati rokave in poprijeti za delo, bodo zdani misijonarji ostareli in izčrpani čakali na nove sile – a zastonj. V „krščanskih deželah“ pa se bo mladina, tedaj že dorasla, še naprej pravdala za strukture in avtentičnost – morda za toplo pečjo.

Človek ni velik zaradi mogočnih, duhovitih besed. Človek je velik po osebni žrtvi, po dobrih delih, po umiranju za bližnjega. In če današnja katoliška mladina ne bo našla poti v to osebno žrtev, potem se bo uvrstila – s katoliško etiketo sicer – v to gmoto, ki jo danes poznamo in bo prej ali slej zatonila.

Ni vredno frazariti o velikih časih, o sekularnih premikih. A čas, ki ga živimo, terja velikih duš, širokih src, mož in žená, ki se znajo dati scela tako idealnim stvarjem, kot je misijonsko delo.

Ob vsej tej resničnosti pa bodimo optimisti. Sveti Duh še živi in veje, kjer hoče. Morda že zorijo novi apostoli Ignacijevoga, Frančiškovega, Vincencijevoga, Bernardovega kova, ki ne bodo koncila zajeli v besede, ampak ga bodo prelili v meso in kri. Od tam, kjer se nam zdi, da je „mrtvi dom“, more Duh pripeljati velikane. Kdo je pričakoval, da bo iz divje pušče prišel Janez Krstnik!

In če kdo ob vsem tem surovem realizmu trpi, potem nam mora vsem privreti iz dna naše biti prepričana molitev: Pridi, Sveti Duh, obudi nam legije misijonarjev!

VLADIMIR KOS, Tokio

Da boste bolj resnično molili za našo Japonsko...

Á-a-a, pojó žené
v Oóhara nad Kyóto,
vrteč budistov molek
v soj rdečih sveč.
Prav drobní zvonček trga jutro
v bele litanije.

Á-a-a, pojó žené
pred bronasto podobo,
v smehljaju najdenih globin
smehljaj proseč.
Ker vse tako nekje bolí.
In kar je dobro, mine.

Grič za gričem z bambusom
zajema luč v posodo,
in gre čez most
v zavrženo prestolnico.
Ropot se v lenem vstajanju motorjev
komaj čuje.

Ptiči aluminjasti
zlete v brzin svobodo.
Le starka roma
s kroglico za kroglico,
od nog navzgor, od rok navzgor
med bronaste obljuje.

PODČRTNA OPOMBA: Kyóto (po naše izgovorjeno Kjóto, s pomenom „prestolnice“) je bilo glavno mesto Japonske od 794-1869, ko ga je „izpdrinil“ Tokyo, nekdanje ribiško naseľje in vojaška postojanka. Ker je mesto, ki šteje danes skoraj poldrug milijon prebivalcev, v drugi svetovni vojni ostola nepoškodovano, so ostali številni budistični templji na njegovih gričih tako, kot so od nek-daj bili. Eno teh gričevij se imenuje Oóhara. Ljudje, ki kakoli pripadajo mestu Kyoto, ga še danes imajo za kulturno središče Japonske. Le nekaj minut léta je oddaljeno drugo najvažnejše japonsko letališče Osaka, takorekoč na sredi japonske. V območju mesta Kyoto je mogoče videti dosti bronastih kipov Bude, sedečega na indijski način v premišljevanju z rokami sklenjenih prstov na spodnjem delu trebuha in z (navadno mladostno lepim) licem brez kakšnega trpljenja, pogreznjenim v blaženo premišljevanje. Ker je toliko in tako različnih odtenkov japonskega budizma, je težko reči, kaj pomeni Buda povprečnemu molilcu. Najbrž je vsem budistom skupna zavest, da je buda smrtnik, ki se mu je posrečilo doseči božanstvo; nekateri se bolj osredotočijo na njegov način polí do pobožanstvenja, drugim pa je važno le to, da je Buda zdaj božanstvo, o katerega usmiljenju pripoveduje toliko legend.



Pri spovedovanju v Bengaliji (poslal o. Poderžaj D.J.)

OD RICCIJA DO KONCILA

FRANC SODJA C.M. (Nadaljevanje.)

Zakaj tak hrup?

Da moremo zgodovinsko pravilno razumeti, kako je moglo priti do takega boja med maloštevilnimi misijonarji, moramo upoštevati okoliščine, ki so vprašanje sprevrgle v boj in boj zaostrele tako zelo, da je morala Cerkev z disciplinskimi odločbami kategorično zatreti vsako razpravljanje.

Ena takih okoliščin je že različnost redov. Zlasti se je pokazala antagonija med jezuiti in mendikanti. Stari redovi, ki so si do tistega časa pridobili že veliko zaslug za Cerkev, so z neko nejevoljo gledali na živahni jezuitski red, ki si je s svojim gibčnim delom in zlasti v boju s protestantizmom takoj pridobil važno mesto v zboru redovnih družb. Zlasti so mendikanti z neko boleščjo gledali na odločbe, s katerimi so bile izključno jezuitom izročene cele misijonske pokrajine. Njihova gorečnost, ki je do tedaj objemala ves svet, je bila naenkrat omejena in gorečim osvajalcem je bil zabranjen vstop v tako velika ozemlja, kot je bila Kitajska.

Nasprotno pa so jezuiti samozavestno ubirali nova pota. Mlačna disciplina, kakršne mendikanti niso poznali, živahen razvoj in posebno temeljita izobrazba so pripomogli, da so se čutili jezuitski misijonarji sposobnejši za delo. Celo bali so se, da bi s prihodom drugih družb bilo njih delo uničeno. Zato je razumljiva borba, da ne bi prišli v njihov misijon dominikanci ali frančiškani. Če so pri tem odporu včasih uporabljali celo dvomljiva sredstva, samo izpričuje, kako globoko so bili prepričani, da bi jim drugi redovniki samo pokvarili načrte. Seveda je bilo pa tudi tu, kakor vedno, nekaj kolektivnega egoizma. Paudariti pa je treba ponovno, da misijonarji niso bili v boju strogo ločeni na družbe.

Druga okoliščina, ki je k boju še najbolj pripomogla, je različna misijonska metoda obeh skupin.

Danes imajo vsi misijonarji bistveno isto metodo, ker so pač neprimerno bolj povezani z vodstvom Rima in med seboj. Takrat pa je vsak red samostojno izbiral način misijonarjenja, zato je razumljivo, da so si izbirali različne metode, ki so več ali manj izvirale že iz značaja posameznih družb.

Jezuitski red po svojem značaju gotovo pomeni novost v Cerkvi. Vsa ustanova je bila zgrajena tako, da je odgovarjala univerzalnosti namena. Da bi bil red čim bolj sodoben, gibčen in vsakim razmeram

prilagodljiv, je Ignacij opustil nekatere obveznosti, ki so značilne za mendikante: skupni kor, habit, druge strogosti v zunanjem življenju. Enotno vodstvo, dosledna usmerjenost k cilju, modra umirjenost, spretne izrabljanje danih možnosti in pogojev in pa velikopotezna širokosrčnost so karakteristični znaki jezuitov.

In ti znaki so bili odločilni tudi za misijonsko metodo na Kitajskem. Pred njimi je bila ogromna dežela, ponosna na svojo starodavno kulturo, nesprejemljiva za tuje vplive, celo nedostopna tujcem. Zato je bilo za jezuite kaj naravno, da so se prilagodili razmeram in ubrali metodo, ki jo označujejo predvsem: temeljito poznanje misijonskega objekta in izraba vsega pozitivnega (tako daleč so šli v tem, da so verjetno šli predaleč in še bolj podžgali odpor mendikantov); uporaba svetnih znanosti v službi apostolata; širokosrčna strpnost, ki je bila seveda le prehodnega značaja, in milina.

Brez dvoma je treba priznati jezuitom, da so zlasti v prvi točki zadeli pravo. Temeljito so se vglobili v študij kulture in narodnega življenja. To spoznanje je edino sposobno pokazati pravo pot pri misijonarjenju.

Ko se danes Cerkev vrača k tem nazorom, upravičeno kliče: nazaj k Ricciju.

Glede uporabe svetnih znanosti v misijonih se je položaj spremenil, ne sicer v tem, da danes ne bi bile potrebne, saj to zahtevajo vsi papeži od Benedikta XV. sem. Sprememba je v tem, da se je takrat znanstveno delo razvijalo predvsem na cesarskem dvoru in so misijonarji s tem zagotovili svojemu misijonu obstoj. Danes pa tega ni več treba; treba pa je znanstvenega dela na katoliških univerzah in drugih znanstvenih ustanovah, ki so za pravi misijonski razvoj neobhodno potrebne.

Najbolj problematična je bila še tretja značilnost misijonske metode: strpnost in prizanesljivost. Res je po mnenju jezuitov to le prehodnega značaja in v resnici so za ta svoj nastop imeli dosti zgledov iz zgodovine Cerkve. Tudi psihološko je metoda utemeljena. Toda odpor mendikantov je razumljiv, zlasti, ker se zdi, da so šli jezuiti predaleč v tem popuščanju in pa – kar je glavno – ker so to delali večinoma na svojo roko, kvečjemu z odobrenjem družbenih predstojnikov.

Od te jezuitske je bila precej drugačna misijonska metoda mendikantov. V njih je bil v resnici duh španskih konkvistadorjev. Če pomislimo samo na Rujsbruka, Monte Korvina in druge srednjeveške frančiškanske misijonarje, jim moramo res priznati čudovito neustrašenost, pogum, odkrit nastop in popolnoma direktno spreobračanje. Tudi v teh misijonarjih, ki so iz mendikantskih redov obnavljali misijonsko delo v novem veku, je bil ta duh. Kakor konkvistadorji z mečem so hoteli ti, s križem v roki zavzeti „mesto satanovo“, kakor so imenovali Kitajsko

Previdna jezuitska metoda, upcraba naravnih sredstev in strpnost se jim je zdela izguba časa in naravnost nevredna Kristusovega apostola. To izvira že iz duha mendikantskih redov. Kajti nobeden izmed njih nima tega, kar imajo jezuiti, uporabo vseh naravnih sredstev v službi apostolata. Ti redovniki so bili tako prostodušno nadnaravno usmerjeni, da so imeli za svojo dolžnost direkten apostolat, pa čeprav iz njega sledi preganjanje ali celo mučeništvo. Saj prav tega so si želeli.

Je res nekaj romantičnosti že v teh prvih misijonarjih. Brez posebne priprave, s križem v roki, oznanjajo evangelij na trgih in cestah, in sicer ves evangelij z vsemi obveznostmi. Te metode ocenjujejo kot neprevidne mendikantski misiologi sami. Maas pa jih sicer ne popolnoma, pač pa deloma opravičuje, češ da vsi in vedno niso tako ravnali, da so včasih tudi nekateri jezuitski misijonarji ubirali tako metodo, in končno, da včasih mendikanti niso mogli drugače delati. Tudi glede na cilj misijonstva so bili različnega menja. Jezuiti so hoteli osvojiti ves narod, vso kulturo prepojiti s krščanstvom. Mendikanti pa so imeli pred očmi predvsem spreobračanje posameznikov.

Vsekakor je treba priznati, da sta si stala nasproti dva svetova, različna po svojem redovnem duhu in še bolj po svoji misijonski metodi, in to je največ pripomoglo k sporu, saj prav metodična vprašanja so bila sporne točke, ob katerih so se mnenja križala.

Bolj zunanja okoliščina, ki pa je silno močno posegala v spor, so bila *nacionalna nasprotstva*. Znano je, kako zavidljivo sta si bile vedno v laseh katoliški državi Španija in Portugalska. Ta rivaliteta je končno rodila kot posledico – kolonialno premoč Holandske in Anglije v nemajhno škodo katoliškim misijonom in v korist protestantskim misijonom.

Od leta 1581 do 1640 sta bili obe državi pod istim (španskim) žezlom, a nasprotstva to ni ublažilo, raje povečalo. In ko so papeži Gregor XIII., Sikst V. in Urban XIII. izročili japonski in kitajski misijon portugalskemu patronatu, se je začel boj med obema državama na Daljnem vzhodu. Španci, ki so imeli v rokah Filipine, pa so hoteli navezati stik z Japonsko in Kitajsko, so v ta namen uporabljali predvsem mendikante. Pod to pretvezo so prišli prvi frančiškani na Japonsko, ko je še veljala prepoved vstopiti v to ozemlje misijonarjem kakega drugega reda, razen jezuitov. Prav tako so španski dominikanci prodirali na Kitajsko.

Kitajci so se bali zlasti Špancev, ker so jih vedno ogrožali iz Filipinov. To nasprotstvo, ki se je močno odražalo že v posameznih redovih, je prineslo kitajskemu misijonu veliko škodo. Jezuiti so bili večinoma Portugalci in leta 1580 je prosil vizitator Valignani generala, naj ne pošilja Špancev. Prav tako je dominikanski generalni kapitelj trikrat prepovedal španskim sobratom v Makau, da bi prepustili hiše

v Makau portugalskim sobratom. Ko so se Špancem pridružili še Francoski in italijanski misijonarji, ki jih je poslala Propaganda, se je nasprotstvo še povečalo.

S temi nacionalnimi razlikami in nasprotstvi se je vprašanje zaostriло in so dostikrat prišli iz jedra vprašanj na postranska, včasih zgolj politična vprašanja. In po teh nacionalnih skupinah so se razdelili tudi kitajski misijoni.

Ne majhno vlogo v tem boju je igralo tudi *nasprotstvo* med jezuitskimi misijonarji oz. škofi, ki so bili pod portugalskim patronatom in vikarji, ki jih je poslala Propaganda. To nasprotstvo imenujejo tudi *boj za jurisdikcijo*. Pokazalo se je zlasti ob prihodu delegata Tournona, ki je boj pritiral do viška in končno odločil proti jezuitom. Z jezuiti je potegnil kitajski cesar in proglasil, da obredi niso verskega značaja, ampak zgolj civilnega. Zato je cesar delegata ujel in odposlal v Makao, kjer so ga zaprli Portugalci. Cesar, ki je bil pod vplivom jezuitov, je prepovedal pod smrtno kaznijo pridiganje proti obredom, kar je ukazal delegat. Posredovanje svetega sedeža ni pomagalo. Portugalci so se nad delegatom, ki je bil v opreki z njihovimi patronatskimi pravicami, dobro maščevali in sploh izigravali Rim. Že itak bolehní delegat, ki je bil 1710 imenovan za kardinala, je umrl v Makau kot jetnik, kljub vsem posredovanjem svetega sedeža pri portugalskem dvoru. Da so se jezuiti do zadnjega upirali določbam Rima, je razumljivo zaradi njihovega prepričanja, da imajo prav in da v Rimu niso dobro poučeni.

K temu bi dodejali še to, da oba *delegata*, Tournon in kasneje Mezzabarbas, *nista bila kos svoji nalogi*. Nista poznala vprašanj, za kateri je šlo. Nista poznala vseh razmer in okoliščin, ki so vplivale na boj, zato sta podlegla. Tournon je odločno vztrajal v svoji obsodbi. Mezzabarbas pa je hotel z diplomatskim nastopom napraviti red, a diplomacija nasprotnikov, vedno iz Lizbone, je bila hujša in legat je popustil ter se pogajal z misijonarji. Čeprav je določil, da ostane v moči dekret „Ex illa die“, ki ga je izdal Klemen XI. 19. marca 1715, in z njim zahteval popolno pokorščino in epustitev obredov, je dal misijonarjem koncesije, ki so bile v opreki z omenjenim dekretom. Tako je dal povod za nove razprtije, ki so se končale šele z odločno konstitucijo Benedikta XIV. „Ex qua singulari“ iz leta 1742.

Tako so zunanje okoliščine pripomogle, da se je boj končal na škodo akomodacije, namesto da bi se bilo vprašanje mirno rešilo. Saj so bili vsi misijonarji za akomodacijo, kakor tudi Propaganda, šlo je le za meje. O teh pa bi mogli priti do pametne srednje poti, za katero bi se vsi zedinili, če ne bi vse te zunanje okoliščine podžigale obe stranki k strastnemu boju. Ker pa tega ni bilo, je moral Rim prepovedati ne samo dotedanjo prakso, ampak tudi vsako možnost, da bi se vprašanje znova načelo.

(Sledi.)

VZGOJA DOMAČE DUHOVŠČINE

KAREL WOLBANG CM, Združene države

DOMINIK OWUOR MILA

Decembra 1970 so Katoliški misijoni (str. 358-261) objavili izčrpno poročilo o bogoslovcu Dominiku Owuoru, ki ga vzdržuje družina Ivana Prezlja iz Toronta v Kanadi. Semeniščnik je svoje ime spremenil v Mila v pismu, ki ga je za božič 1971 pisal Prezljevem iz semenišča sv. Tomaža v Nairobiju (Kenija). Takole modruje:

„Dragi moj dobrotnik! Zares sem srečen, da Vam lahko voščim vesel božič. Srečen naj Vam bo in novo leto tudi. Gospod naj Vam podari svoj mir, veselje, zadovoljstvo in vse dobro.

Prav te dni smo skončali šolo. Pred nami je dva mesca počitnic. Porabili jih bomo za opravljanje dušnega pastirstva po različnih župnijah. Zdaj bomo imeli priložnost, da uresničimo vse to, kar smo se v semenišču le učili. Srečujemo se z lastnimi ljudmi, z njimi delimo vse, kar znamo; da kaj znamo, je pomagala v veliki meri vaša gmotna pomoč, ki nam je študiranje omogočila. Zato Vas iz srca zahvalimo za velikodušnost, s katero ste pomogli, da sem tako daleč prišel.

Zares srečen sem, da sem skončal pet letnikov bogoslovja v velikem semenišču. Željno gledam v bodočnost: prihodnje leto bom posvečen v diakona. Upam, da bo šlo kar najboljše. Srčno želim, da bi bilo moje in veselje mojih rojakov, ki hrepeneče čakajo na moje posvečenje, tudi Vaše veselje, saj ste toliko storili zame.

Zagotavljam Vam svoje molitve zdaj in tudi za pozneje, ko bom služabnik božji. V Kristusu vdani Dominik Owuor Mila.“

Prezljevi, ki so sorodniki jezuitskega bogoslovca Stanka Rozmana, ki tudi študira v Torontu, bodo letos doživeli novo mašo svojega drugega vzdrževanca: tokrat v Keniji. Štiri leta so plačevali za njegov bogoslovni študij. Prepričani smo, da bodo tudi to poslednje leto žrtvovali vse, da bogoslovec Dominik stopi pred oltar. Dominik je namreč zadnji iz skupine prvih vzdrževancev v Keniji, ki bo letos posvečen v mašnika. Vsi prejšnji darovi naših dobrotnikov za študij teh zamorskih duhovnikov se že obrestujejo.

PROBLEMI BOGOSLOVJA V SRCU AFRIKE

14. januarja letos nam je pisal generalni vikar David Twomey iz Kisumu:

„Nanagloma sem Vas pred dnevi obvestil, da je Vaš ček za 2100 dolarjev že v naših rokah. Kako čudovito je, če začneš pokrivati stroške celega leta za bogoslovje že z nečim v rokah. Naj Bog vsem dobrotnikom

povrne. Imam nekaj pisem bogoslovcev, ki so naslovljena na dobrotnike. Pa so tako pozno prišla, da bom rajši počakal in odposlal vse po praznikih. Vem, da bodo dobrotniki razumeli, saj živimo sredi pragozda...

Po posvetovanju s škofom Johnom de Reeperjem sva se odločila za nove vzdrževalce. Najboljše, kar moremo sploh zbrati: saj vemo, kako je tak denar težko prislužen, kot lepo omenjate v svojem pismu.

Trenutno je naša največja skrb v zvezi s spremembami, ki jih bomo februarja letos začeli. Poskusili bomo z novim Mabanga kolegijem, kamor bomo za dve leti poslali vse naše male semeniščnike, preden jih vpišemo na filozofijo. Gre za možnost – čas je za to pripraven, – da opravijo nekakšno dveletno gimnazijo (high school). Izpolniti skušamo s tem vrzel, ki je med znanjem v našem malem semenišču, pa med tistim, ki se zahteva za vstop na vseučilišče. Višja izobrazba je danes v Keniji že tako v navadi, da je pač bodočim duhovnikom ne gre odtegovati.

Poleg tega, da je ta višji študij zvezan z novimi stroški, je pa tudi nevarnost, da bodo fantje, ko bodo graduirali in bodo tako mnogo višje pripravljani za življenje, opustili nadaljni bogoslovni študij. A to je pač tveganje, mimo katerega ne moremo. Celo to predvidevamo, da v nekaj prihodnjih letih dejansko ne bo več bogoslovskih kandidatov, ki bi jih naši dobrotniki še lahko podprli. A z vzdrževalnicami, ki so bile doslej v izredno korist, nam vsaj posredno pomagata tudi pri novem študijskem podvigu v Mabanga kolegiju.

Škofovo zdravje gre na bolje. Začel bo spet z birmovanjem in obiski po svojih župnijah. Vesel pa je, ko se zvečer ves utrujen vrne, če jaz uredim zanj tekočo pošto. Posebej me je prosil, naj Vam sporočim njegova novoletna voščila, pa zahvalo in blagoslov za Vašo veliko pomoč. Isto veljaj tudi za vse naše dobrotnike bogoslovcev, tudi v mojem imenu.“

NOVE VZDRŽEVALNINE V ZADNJIH LETIH

Iz Kakamege je pisal generalni vikar 17. aprila letos tole:

„Škof se je s tajnikom pravkar vrnil iz Nairobija. Prejel sem tri pisma vzdrževalcev, kot sem želel, pa je le eden pridal fotografijo. Brž ko jo pošljeta še druga dva, Vam pošljem vse tri. Tudi nekaj osebnih podatkov za vsakega bom priložil. Opazili boste, da je bogoslovcev za vzdrževanje zdaj manj in da smo začeli vključevati že filozofe. Ta stvar bo trajala nekako dve leti, marveč odkar smo poslali naše študente v kolegij v Mabanga. Letos ne bo nikogar v 1. letniku filozofije, prihodnje leto pa ne v 1. ne v 2. letniku. Šele tretje leto bo spet vse po starem; takrat, upam, bomo imeli kandidate za študij filozofije in teologije. Pridajam celoten spisec vzdrževanih kandidatov in njihovih dobrotnikov, kot ste jih sami sporočili. Za dva, ki sta januarja letos izstopila, smo zbrali dva nova, ki dobro kažeta. Seveda pa zanesljivo naprej nikdar ne moremo vedeti.“

15. oktobra 1970 je vikar Twomey zapisal:

„13. novembra bo posvečen v Kisumu novomašnik Alojzij Odeck. Poslali Vam bomo njegovo pismo in fotografijo. Dominik Owuor pa

ima pred seboj še dve leti, a dobro kaže. Prepričan sem, da bodo njegovi dobrotniki veseli, ko bodo to zaznali. Hvala Bogu! Moram priznati, da smo bili zares bogato blagoslovljeni z visokim odstotkom posvečenih od Vaših vzdrževancev. Vsi posvečeni v letih 1968 in 1969 so zdaj izvrstni mladi duhovniki; izjema je samo eden, pa še za tega upamo, da se bo znašel in druge posnemal. Molimo zanj! Nič ne dvomim, da so izredne žrtve, ki jih prinašajo velikodušni dobrotniki, pomagale, pa da je globina njihove vere in njihovega duhovnega življenja nekako prešla na njihove vzdrževalce. Saj bi sicer tega uspeha ne mogli razumeti v teh za formacijo duhovniških kandidatov tako težkih časih.“

V novembrski številki KM iz leta 1970 smo poročali prav o bogoslovcu Alojziju Odecku: isti mesec je bil posvečen v mašnika. Če letos Dominik Owuor Mila srečno konča svoj študij, bo to posebne vrste rekord: kajti nihče od te skupine ni izstopil, vsi so dospeli na cilj, dosegli vsaj najvažnejši trenutek: mašniško posvečenje. To je velik dokaz božjega blagoslova našim skupnim naporom. Največji blagoslov za vsakega dobrotnika, pa seveda za ves narod, ki mu mladi mašniki že oznanjajo Resnico, kažejo pot k nji in delijo vsem Življenje – Kristusa samega.

DESET NOVIH KANDIDATOV IZ ŠKOFIJE KISUMU

Po najnovejših dogovorih in že poslani pomoči, podpirajo slovenski dobrotniki nanovo deset domačih kandidatov v škofiji Kisumu v Keniji. O vseh teh bomo objavili vsaj kratka poročila iz dosedanjih stikov z njimi pa z njihovimi predstojniki. Za Kenijo smo se odličili, ko nam je misijonska sestra-zdravnica Agnes Žužkova posredovala prve stike s škofijo blizu njenega bivšega delokroga. Cerkev se tam šele razvija in dobro vemo, da se danes Cerkvi povsod posebej mudi formirati dobro in močno število domače duhovščine. Kot se razmere v Afriki odvijajo, je povsem mogoče, da bo v kakih desetih letih dostop tujim misijonarjem v premnoge države zelo otežkočen, če že ne docela onemogočen. Morda niti podpore ne bo mogl če več pošiljati, če bo vlada menila, da podpore ne želi, kot se to danes že močno čuti v Indiji in nekaterih drugih azijskih državah. Posebej še, če gre za pomoč, ki je v zvezi z verskim prozelitizmom.

Zanimivo je tudi, da je zdaj prvič, da s deluje z našo ZMA nekaj dobrotnikov, ki niso slovenske krvi, tako v Severni kot v Južni Ameriki. Vzdrževanje in pomoč domačim bogoslovcem je že od vsega početka eden od važnih podviga v MZA. Kenija je seveda trenutno deležna pomoči vrste dobrotnikov. A bogoslovce vzdržujemo tudi v Indiji, v Južnem Vietnamu, na Japonskem, v Rwandi. Kadar se javi kak nov dobrotnik, skušamo poiskati primernega domačega bogoslovca, ki veliko obeta in je pomoči res potreben. Možnosti za vzdrževanje novih kandidatov je zmeraj dovolj, četudi vzame to delo čas in potrpljenje. Vsak primer je treba posebej urediti.

V naslednjem objavljamo spisek vseh bogoslovcev domačinov iz škofije Kisumu v Keniji, ki jih zadnji dve leti vzdržujemo. Vsi študirajo



v šolskem letu 1972. Vsak ima svojega dobrotnika, čigar ime je zapisano, razen če je želel ostati neimenovan.

1. *DominiK Owuor Mila*, 4. leto teologije; vzdržuje ga družina *Ivana Prezlja* iz Toronta v Kanadi.

2. *Martin Okal Achieng*, 2. leto teologije; vzdržuje ga *neimenovana Marijina družbenica* iz Trsta (via Risorta 3), po gdč. Hlad.

3. *Ernest Mihael Akhong'o*, 2. leto teologije; vzdržuje ga *neimenovani* iz Ramos Mejia pri Buenos Airesu v Argentini.

4. *Mihael Kip Toror*, 2. leto teologije; vzdržuje ga skupina *sodelovk* iz *Marijine družbe* v G-rici (po M. D.).

5. *Andrej Kasera*, 1. leto teologije; vzdržuje ga *neimenovana Marijina družbenica* iz Trsta (po sestri Mamerti).

6. *David Ouma*, 1. leto teologije; vzdržuje ga *N. N.*, iz *Marijine družbe* v Trstu (po gdč. Hlad).

7. *Ludovik Kwea*, 1. leto teologije; vzdržuje ga gospa *Theresa Ritchardson*, R. N., Tampa na Floridi, ZDA.

8. *Karel Kornelij Šisungu*, 2. leto filozofije; vzdržuje ga *družina Franca Petka* iz Clevelanda, ZDA.

9. *Tit Munjasia*, 2. leto filozofije; vzdržujeta ga *Helena in Alojzij Faber*, Urbank, Minnesota, ZDA (po župniku Karlu Pečovniku).

10. *Gabriel Lumbasi Wekesa*, 2. leto filozofije; vzdržuje ga *neimenovana družina* iz Minneapolisa v Minnesoti, ZDA.

11. V dogovarjanju smo za novega bogoslovca; vzdrževal ga bo g. *Jože Červak* iz Slovenske vasi v Argentini.

Lani so imeli v nadškofijskem pokrajinskem bogoslovju v Nairobiju težave, ki so znamenje svetovnega nemira in ki ga v Cerkvi vsepovsod zelo občutim; vsi, kateri imamo opraviti s formacijo semeniškega naraščaja za bodoči duhovniški rod. 2. julija 1971 nam je vikar Dvid Twomey pisal tudi tole:

„Na željo škofijske konference za Kenijo sem moral v komisiji s tremi afriškimi misijonarji preiskati vzroke nemirov v velikem semenišču v Nairobiju. Zaslišali smo vse profesorje, 88 bogoslovcev in sestre v zavodu. Seveda vsakega posebej, kar je bilo izredno naporno delo. A naše poročilo je pomoglo, da so se razmere v semenišču docela uredile.

K vsemu sem se še ponesrečil z avtomobilom in tipkam le s 4 prsti; 6 jih imam poškodovanih, z vratom vred... Še dobro, da se pri nesreči nisem ubil. 69-letni škof je skoraj vse dopisovanje meni naprtil. Podpiše se pa še vedno rad na kako pismo. Nocoj sem telefoniral s. Agnes v Thiko: kot invalid si sam ne upam voziti. Vsem skupaj pa milijonkratna zahvala za vse velikansko delo in pomoč! Vsi vzdrževanci molijo za Vas. David Twomey pa Vam želim vse dobro.“

SPET ŠTIRI NOVE MISIJSKE MOČI

Ko je bil inženir Jernej Dobovšek pred leti na inženirski praksi v Španiji, nam je pisal, da je tam srečal dve mladi slovenski redovnici, ki sta prišli iz Slovenije in vstopili v inštitut Misijonark Jezusa Kristusa z željo, da odideta v misijone. To sta bili Marija Karničnik in Marija Sreš. Takoj smo jima iz Buenos Airesa začeli pošiljati Katoliške misijone v Pamplono in smo navezali z njima tudi pismen stik. Skoraj pa sta nam sporočili, da odhajati iz Španije drugam na misijonsko pripravo. Zveze med nami so se pretrgale.

Zdaj pa smo v februarški številki odličnega mladinskega mesečnika Ognjišče, ki izhaja v Kopru v Istri, naleteli na zapis o s. **Mariji Sreš** kćerki novi slovenski misijonarki v Indiji. Z velikim veseljem ponatiskujemo tukaj vse, kar Ognjišče o nji piše, in tako našim bralcem predstavimo novo slovensko misijonarko.

„Pred nekaj urami se je začela vojna med Indijo in Pakistanom. Če sem odkrita, ne morem reči, da bi me bilo strah zaradi sebe. Smilijo pa se mi te množice, ki morajo poleg vseh drugih težav prenašati še udarce tega biča. Mislim sicer, da v teh razmerah ni težko umreti (njim še najmanj), a ni pravično, da bi po nepotrebnem toliko ljudi izgubljalo življenje, ki se še niso razcvetela, ki bi se še razvijala in obrodila sad. . . Kljub zsemu pa sem vesela, da sem tu, med temi ljudmi. . .“

To je odlomek iz zadnjega pisma slovenske misijonarke s. **Marije Sreš** misijonarke Jezusa Kristusa. Na svoj misijonski poklic se je pripravljala štiri leta in pol v tujini, zadnje leto v Združenih državah. Preden je odletela v Indijo, je šla še na kratek obisk v Slovenijo, da se je poslovila od domačih in znancev. Iz Slovenije je prišla v Rim, od tu pa odletela v Bombay. V Indijo so jo poslali z nalogo, da dela med begunci iz Vzhodnega Pakistana (danes Bangladeš – op. ur. KM). Najprej se bo seveda morala naučiti jezika domačinov, med katerimi je delovala. Iz njenih prvih pisem odseva velika ljubezen in pripravljenost pomagati.“

Tako Ognjišče. Upamo, da se bo tudi nam nova misijonarka kmalu oglasila in da bomo lahko objavili v našem listu tudi njeno fotografijo ter navezali stike med njo in misijonskimi prijatelji v izseljenstvu in zamejstvu.

Laiško misijonarko **Marijo Dolenc** smo omenili že v pismu enega naših misijonarjev z Madagaskarja, ki sporoča, da je gospodična Dolenc prišla na Madagaskar samo za eno leto in tako pravzaprav zdaj svoje misijonsko življenje tam že končava. A Katoliški misijoni morajo vsaj registritati ta zanimivi pojav kratkega sodelovanja v misijonih.

O tej misijonarki je pisal tudi ljubljanski verski list Družina. Tednik Svobodna Slovenija v Buenos Airesu pa je celo zatrdil, da je podjetno de-

kle svojo mladost živelo v Argentini, kjer da je tudi študirala in naj bi šele pred kratkim odšla v Kanado. Urednik Katoliških misijonov lazarist Franc Sodja, ki je bil pred šestimi leti še v Kanadi, pravi, da je Dolencev poznal tam kot majhno dekletce in da nikoli ni bila v Argentini. To razberemo tudi iz naslednjega poročila torontske Božje besede (april 1972), ki ga je napisal tamkajšnji superior slovenskih lazaristov župnik Janez Kopač CM.

„Med raznimi pismi me je posebno presenetilo pismo Marije Dolenc z Madagaskarja. Kot kaplan pri župniji Marije Pomagaj v Torontu (tega je vsaj že deset let – op. ur.) sem jo učil v slovenski šoli; zdaj pa mi kot začasna misijonarka piše z Madagaskarja. Ker bo vse Slovence v Kanadi zanimalo, kako se na Madagaskarju počuti, objavljamo njeno pismo v celoti:

„Fort Dauphine, 18. februarja 1972. — Gospod Jan me je prosil, da bi kaj napisala za Božjo Besedo, a mi je nekoliko nerodno zaradi slovenščine. . .

Na kratko: Bila sem nekaj dni med Slovenci v Vangaindrano. Med njimi in pri njihovem delu sem začutila krščansko veselje. Nekaj krasnega je videti 25 staršev, ki okrog oltarja čakajo na krščevanje svojih otrok. To me je zelo dvignilo.“

Gospodična Dolenc je profesorica angleščine in telovadbe na šoli sester usmiljenk v Fort-Dauphinu. Škoda, če bo njeno delo na Madagaskarju res trajalo samo leto dni, ko se bo v tem času komaj vživela v delokrog. Morda bo pa le še kaj dlje tam ostala. . .

Tretji misijonar, ki ga danes samo omenjamo, ker kaj več zaenkrat o njem ne vemo, je salezijanec **Jože Mlinarčič SDB**, ki misijonari v Burundiju, v osrednji Afriki, kjer zadnje čase dela tudi usmiljenka s. Bogdana Kavčič. Zanj smo zvedeli iz seznama darov, ki jih je misijonsko poverjeništvu v Združenih državah poslalo misijonarjem leta 1971; tam je zapisan kot prejemnik tudi ta misijonar. Upamo, da bomo lahko kaj več o njem zapisali v eni prihodnjih številki naše revije.

Četrty misijonar pa je duhovnik ljubljanske nadškofije **Slabe**, ki ga misijonarji na Madagaskarju napovedujejo. Pridružil se bo skoraj obema slovenskim škofijskima duhovnikoma Česniku in Cikaneku iz kopske in mariborske škofije. Tudi o njem bomo skoraj poročali.

Razveseljivo je, da se med Slovenci doma in po svetu najde vedno več mladih ljudi, ki žele posvetiti vsaj nekaj let življenja Cerkvi v misijonih, če že ne vse življenje. Naj bi tudi drugi rojaki začutili soodgovornost pri tem vzcvetu slovenske misijonske pomladi: misijonarje moramo spremljati s svojimi molitvami, pa tudi z gmotno pomočjo. Katoliški misijoni se v ta namen vsem svojim bralcem lepo priporočel!

KAKO JIM GRE NA MADAGASKARJU

Na Madagaskarju imamo danes Slovenci največjo skupino misijonarjev in misijonark.

Duhovniki: štanta Ivan, Buh, česnik, Cikanek, Gajšek in Puhan – šest jih je že in kmalu pride še kdo.

Bogoslovec Peter Opeka je, ko to pišemo, tudi še tam.

Potem je šest sester usmiljenk: Prva je prišla s. Mrhar, sledila ji je s. Šeme, nato so prišle kar tri skupaj: zdravnica s. Roje in sestri Pavlič in Pavlišič; nazadnje je prišla tja še s. Amanda Potočnik.

Tudi sta tam dve laični moči: stavbenik Lovro Štanta in profesorica Dolenčeva Marija.

Se pravi, kar 15 misijonarjev in misijonark.

Zato nam drugi misijonarji ne bodo zamerili, če o celotni skupini poročamo v obliki članka, da se nam običajna rubrika „Misijonarji pišejo“ preveč ne raztegne.

Ivan Štanta, doma iz Mirna pri Gorici, je radi političnih okoliščin vstopil v turinsko provinco Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega in je bil pred nekako desetimi leti poslan na Madagaskar skupaj s tremi italijanskimi sobraty, od katerih je bil kasneje, ko so misijon lepo razvili in se je osebje povečalo, eden posvečen v škofa, a je že pred nekaj leti mlad umrl in so šele zdaj imenovali naslednika za vodstvo škofije. Naš rojak je že dalje časa na misijonu Isoanala, kjer je med drugim za številne gobavce okraja postavil posebno gobavsko naselbino, kateri se v znatni meri posveča. Privabil je tjakaj tudi več misijonark „Nazarenk“, ki so jih sobratje ustanovili v Italiji in ki štantu zdaj lepo pomagajo. Ko je bil pred nekaj leti doma, je pridobil svojega rodnega brata Lovra, ki je bil tedaj študent gradbene šole, da gre po diplomi kot laični misijonar vsaj za nekaj let njemu in drugim slovenskim sobratom in misijonarjem na pomoč s svojo gradbeno spretnostjo. In res je mladi Lovro zdaj že več kot pol leta na Madagaskarju, kjer najprej pomaga svojemu bratu pri dograditvi novih poslopij, po odhodu misijonarja „zidarja“ Petra Opeka na študij teologije v Pariz, pa pride v Vangaindrano, v središče slovenskih misijonarjev na tem otoku, da tam nadaljuje, kar je začel Peter, namreč gradnjo osrednje hiše za vse misijonarje okoliša.

4. julija 1971 je misijonar **Ivan Štanta CM** poročal iz svojega misijona:

„Najlepša hvala za propagando in pomoč, ki mi jo že od začetka moje delovanja tu na Madagaskarju nudite. Moji italijanski sobratje se čudijo, kako sem mogel v kratkem času sezidati več kapelic, pa da še in še zidam. To vse pa je plod tudi vašega sodelovanja.

Prej sem vam od časa do časa poslal kak članek, zdaj je pa že precej dolgo, kar skoraj nič ne pišem. Sram me je ponavljati vedno isti razlog: ni časa. Večino dni prebijem zunaj doma. Na deželi, ki spada v moje misijonsko področje, imam okrog dvajset krščanskih skupin, ki jih je treba obiskovati.

Ko se vrnem domov, me čaka pošta, opravki in ljudje, ki bi radi govorili z menoj. Navadno pisarim ponoči. Tako minevajo dnevi, tedni, leta, da se skoraj ne zavedam več.

S slovenskimi misijonarji se še nisem srečal. Lahko bi rekel: mea culpa. Pa spet zaradi pomanjkanja časa. Pa to ni le moja bolezen in napaka. Je splošna in med misijonarji zelo nalezljiva. Ko začneš delati v lastnem misijonskem delokrogu, te delo tako zgrabi, da težko najdeš čas za kakšne obiske zunaj misijona.

Nekaj kronike:

2. novembra lani je umrl naš škof msgr. Dusio. Dozdaj še nimamo novega škofa. Pravijo pa, da bo domačin, Malgaš.

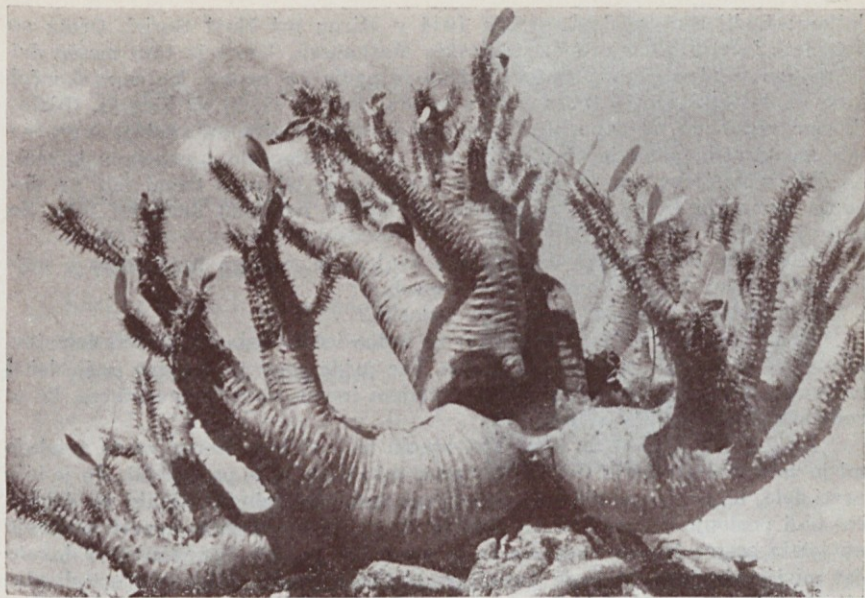
Aprila so bili na jugu Madagaskarja politični nemiri, ki so jih podnetili člani stranke Monima, ki je filo maoistična. Vse se je končalo v nekaj dneh. Monima niso bili dobro organizirani, pa še brez orožja so bili, samo sulice so imeli... Nihče dobro ne ve, koliko jih je padlo; a veliko so jih aretirali. Zdaj je spet vse mirno in večina aretiranih se je vrnila domov.

Prejšnji mesec smo začeli sprejemati gobavce v novo naselje Sveti Križ. Že letos bomo sem sprejeli kakšnih 40 bolnikov.

Iskreno se zahvalim misijonskim prijateljem iz Gorice, Trsta, Števerjana, Chicaga in Montreala ter drugim. Naši gobavci in tisti, ki so še na slabšem, so prejeli obleko in različno pomoč. Bog naj vsem obilno povrne!

Župnijska dvorana v Isoanali, kjer deluje naš Ivan Štanta CM





S Štantovega misijona: Grm „Ventuky“.

Prejšnji teden me je prišel obiskat v Isoanalo turinski gospod provincial. Ves teden je ostal z menoj. Skupaj sva obiskala razne misijonske postojanke našega delokroga. Izročil mi je tudi lepo pomoč za gradnjo kapelic po deželi. Obljubil mi je, da bo šel obiskat mojo mamo v Miren.

Prihodnji mesec pojdem k duhovnim vajam v Fort Dauphine, kjer se menim srečati s slovenskimi misijonarji.“

Iz Isoanale nam je pisal tudi novi laiški misijonar rodni brat misijonarja Ivana Štanta CM, g. Lovrenc Štanta:

Isoanala, 13. novembra 1971.

„28. oktobra sem srečno pristal na Madagaskarju. Na letališču v Tananarive sta me sprejela moj brat Ivan in g. King. Zelo prijetno je bilo po treh letih spet srečanje z bratom. Do Isoanale smo potovali dna dni z vlakom, z avtobusom in z avtomobilom.

Domačini so me zelo lepo sprejeli. Prvi vtis, ki so ga name napravili, je, da so sicer revni in živijo preprosto, a so dobri in prijazni ljudje. Ko sem šel prvič z bratom na obisk v neko vas, sta me njihova molitev in pesem-zares ganili.

Začel sem se učiti malgaščine in upam, da se je bom skoraj naučil. Kar neprijetno mi je, ko se z domačimi še ne morem pogovarjati. Pri učenju jezika mi pomaga brat.

G. Janez Puhan mi je priporočil, naj vam pošljem nekaj osebnih po-

datkov: Rodil sem se 8. decembra 1944 v Mirnu pri Novi Gorici. Očeta so tisto leto internirali v nemško taborišče Mathausen. Umrl je tam mesec dni po mojem rojstvu. Vsa skrb za družino je padla na mamo. Ko sem skončal osnovno šolo, ki sem jo obiskoval v Mirnu, sem se izučil za zidarja. Odslužil sem vojaščino, se zaposlil v Ljubljani in začel hoditi na srednjo tehnično šolo za odrasle; pouk je trajal štiri leta. Letos sem šolo z uspehom končal. Za delo v misijonu me je ogrel brat Ivan, ko je bil pred tremi leti na dopustu doma. Za zdaj sem se odločil, da bom v misijonu delal tri leta. Za naprej pa bom sproti videl.“

Misijonar **Ivan Štanta** nam piše o svojem in svojega brata delu v najnovejšem času dne 26. junija letos naslednje:

„Po dolgem času se Vam spet oglasim.

Predvsem se Vam lepo zahvalim za čedno vsoto denarja — 300 dolarjev, ki ste mi jo poslali po gospodu Buhu. Vse pride prav tu, ko vse naše delo zavisi od dobrotnikov. Zahvalite se v mojem imenu vsem dobrotnikom, ki so sodelovali pri zbirki v sklad.

Zdaj gradimo hišo za katehiste, kmalu bo končana. Denar za to gradnjo mi je dala teta Rozka iz Gorice; Lovrenc, moj brat, jo je pa sezidal. To je bilo prvo delo, ki ga je naredil kot diplomiran gradbeni tehnik. Kmalu bo dokončal tudi poslopje obrtne šole za dekleta. 1. junija pa je začel graditi poslopje noviciata sester Nazarečank. Ko še to konča, se poda v Vangaindrano dokončat misijonsko hišo, ki jo je doslej gradil Peter Opeka. Napravil je tudi planimetrični načrt za katehistovsko vas v Ihoshy. Ta teden je šel tja, da bo vas zakoličil. Ima res dosti dela.

2. julija bo posvečenje našega novega škofa, Malgaša po rodu. Tako bo po dolgem času naša škofija spet dobila svojega nadpastirja (po smrti štan-tejevega italijanskega sobrata msgr. Dusija, ki je prišel na Madagaskar skupaj z našim misijonarjem in postal škof področja, ki so ga italijanski sobratje prevzeli. — Op. ur).

Na vnebohod je obolel moj tukajšnji sobrat in sodelavec P. Uassarotto; ima rano na želodcu. Te dni se gre zdraviti v Evropo. Tako se mi bo delo spet zelo povečalo.

Ta mesec smo v deželi dobili novo vlado, vojaško. Upajmo, da bo Cerkev tudi pod njo mogla svobodno opravljati svoje poslanstvo.

Vas za gobavce, ki smo jo krstili Sv. Križ, je kot majhen otrok začela delati prve korake. Sedaj živi v njej 50 bolnikov in okrog dvajset njihovih sorodnikov. Upam, da bo božja Previdnost tudi zanj skrbel.“

Superior slovenskih misijonarjev-lazaristov je **Franci Buh CM**, ki nam bo v naslednjih pismih prav po domače pokramljal o svojem misijonu in svojem življenju in delu v njem, pa tudi marsikaj o drugih slovenskih misijonarjih:

Vangaindrano, 17. decembra 1971.

„Danes bom bolj kratek. Petek je, v nedeljo grem maševat na deželo in moram malo pripraviti pridigo, popoldan imam pa pri sestrah „konferenco“, ker imajo celednevno duhovno obnovo.

Sedaj je tu župnik Malgaš, sobrat Norbert, jaz pa se podajam na kmete,

Tu vidimo Francita Buha v družbi z domačinom. Misijonar Buh ima zelo prijeten značaj; to vedo vsi, ki ga poznajo. Tak značaj misijonarju veliko bolj pomaga pri zblizanju z ljudmi in pri evangelizaciji kot pa še tako velike vsote denarja in doktorati. . .



kjer so ljudje preprostejši. Seveda je preprostejša tudi hrana in spanje in ostalo, le komarji so približno iste pasme.

„Zdaj pritiska vročina, ki je bo pa čez nekaj mesecev konec. Peter se poti kot črn, zaliva se z nedolžnimi pijačami. Ima celo tropo delavcev. Srečen je, ker da ljudem zaslužek. Vesela novica je, da je dr. Vilko Fajdiga izbezal od nemških katoličanov enako vsoto kot prej od misijonske centrale v Rimu: 12.000 dolarjev. Peter bi rad vsaj v glavnem stavbo končal pred odhodom v Evropo.“

Ankarana, 3. marca 1972.

„Zdaj Vam bom večkrat takole s kake postajice pisal. Doma v Vangaindranu dobiti pol ure za pisanje, je težko. Moja soba tam ima dvoje vrat, ena na severno, druga na južno stran. Ko si enega odslovil na severni strani, imaš že dva, ki silita v sobo z južne strani. V tej mirni vasi Ankarana so bile pred leti celo sestre misijonarke in je župnik tu prebival, kasneje so pa le včasih doživeli iz Farafangane kak duhovniški obisk. Šele letos se je tu spet naselil francoski duhovnik, ki pa je šel zdaj v Evropo na počitnice. Njega jaz nadomestujem. Vsako prvo sredo v mesecu se zberejo katehisti, ki jih je okrog deset. Imamo sestanek četrtek cel dan in še v petek dopoldne. Resno študiramo evangelij, katekizem in drugo. Danes po kosilu so odšli, jaz pa sem ostal prost in sem se sprivil na pisanje.

Denar zase in za ostale iz sklada za vse slovenske misijonarje sem prejel, lepa hvala! Deloma sem že razdelil, deloma še bom.

V tej vasi ostanem do nedelje. Najprej bom zjutraj maševal tu, nato v sosednji vasi, opoldne pa bom, če ne bo na cesti preveč vode, že spet doma v Vangaindrano.

Avgusta meseca pride k nam mladi duhovnik ljubljanske škofije, Slabe. Tudi Janez Puhan, ki že študira malgaščino v Ambositri, bo julija že med nami. On bo lepo deloval med mladino, bo nadomestil in še povečal Petra pri delu s skavti. To seveda, če bo ostal v središču Vangaindrane, kajti za

vsakega je skušnjava iti na deželo; tudi jaz sem ji podlegel in mi ni žal. Potujemo tja, če le mogoče, z avtom, a ne gre vedno. Prejšnji teden sem bil spet na jugu. Nekaj časa je šlo z avtom, a potem sem ga moral spraviti v senco, sam pa nahrbtnik na rame fanta, ki me je spremljal, pa pod žgočim soncem na pot proti zahodu, proč odmorja. Ves dopoldan sva hodila, pa še malo popoldneva... Prenočil sem na slamnati preprogi, pogrtnjeni na cementna tla v šoli gorske vasice. Kajpada se potem doma slamnjača lepo prileže...“

Istega dne in iz istega podeželskega misijona piše misijonar Buh gospodu Sodju CM:

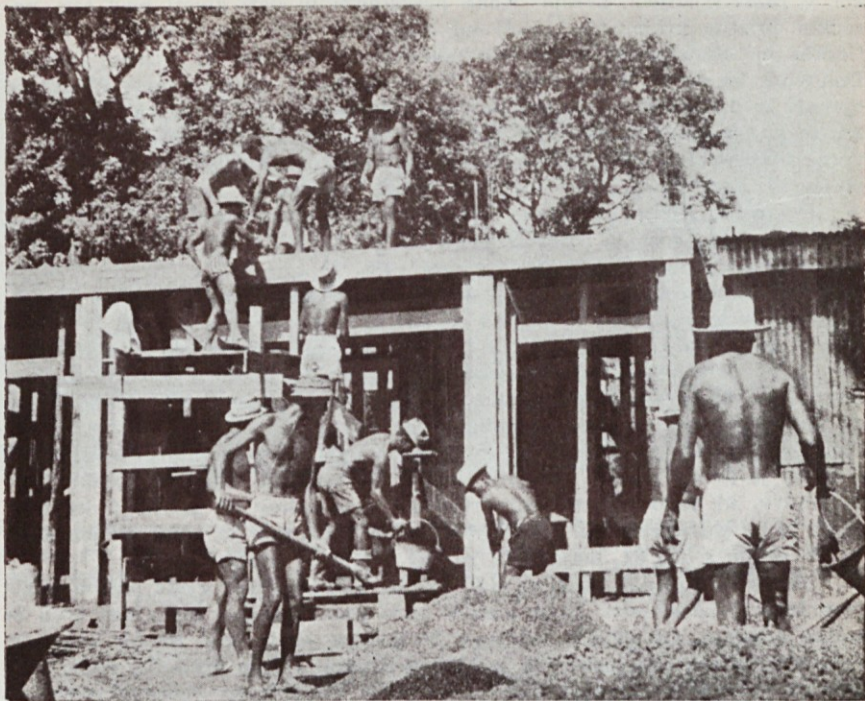
„Pravkar sem si pripravil večerjo: malo kave, kruh sem prinesel seboj, nekaj kapljic koncentriranega mleka in spet sem pri korajži. Leseni farovž je na koncu vasice. Kristjanov še ni veliko, tako da me nihče ne pride zdaj motit, zlasti če vrata na cesto zaprem. Na drugi strani je sama divjina. Tu mi miru ne manjka, saj ga v Vangaindranu preveč pogrešam. Zato je takale vasica nalašč za pisanje pisem. Vasica leži na visoki planoti, z ene strani prideš gor počasi, da se niti ne zaveš, da se vzpenjaš. Ko pa prideš gor, se ti na drugo stran odpre čudovit pogled: kamor ti oči neso, same dolinice in grički, vse zeleno, sem pa tja se vije kaka rečica, sem pa tja zablešči v soncu kaka stavba: pločevinasta streha šole ali kakega Kitajca in njegove trgovine. Daleč na zahodu pa ti zaprejo pogled že prave gore, ki se nadaljujejo proti Minongyju, kjer delata Stanko in Silvo.

Tale naša takorekoč „visoka“ planota, kjer se nahaja vasica Ankarana, ni visoka več kot sto metrov in leži med Farafangano in Vangaindranom, le kakih 15 km umaknjena od asfalta proti zahodu. Ko dežuje, nastane tale težava: Sem si prišel, pa boš mogel tudi nazaj? Če je voda narastla, prehod čez cementno dno (namesto mostu) ni možen. V takem primeru sta dve rešitvi: Če ti je dolgčas, pustiš avto ob vodi (ne preblizu), se vrneš domov v Vangaindrano kakor pač moreš, ali pa podaljšaš svoje duhovne vaje v Ankarani in potrpežljivo čakaš, da voda upade...“

Kmalu po veliki noči odideta domov sestri Justina in Danijela, Stanko Cikanek je tudi še tam. Pred Petrovim odhodom, ob slovesu, se bomo slikali kar se da vsi slovenski misijonarji tukaj. Vrnil se bo že Stanko. Slabe pride menda avgusta, tudi Puhan bo že v Vangaindrano, pa še oba štanta bomo povabili. Njega še ni na nobeni sliki z večjo skupino Slovencev. Za novo leto nas je bilo kar osem skupaj! Ob Petrovem odhodu nas bo čez deset. Pred dnevi, ob pustnih počitnicah, je bila tu Dolenčeva Marija iz Toronta. Poučuje Angleščino in telovadbo pri usmiljenkah v Fort-Dauphinu. Z njo vred nas je kar 15: 6 duhovnikov, šest sester, bogoslovec Peter in laična Lovrenc štanta ter Marija Dolenc.“

O tej, za „Katoliške misijone“ in njih bralce novi slovenski misijonarki Mariji Dolenc piše g. Buh nekaj v pismu z dne 4. julija 1972.

„Glede podatkov o Dolenčevi je malo pozno. Ona bo že končala svoje delo v misijonih. Jaz sem, še preden je prišla, pisal, da prihaja za eno leto, kakšno je njeno delo in da se prav lahko smatra kot laična misijonarka. Vožnjo na Madagaskar si je sama plačala. Letos poleti odide bodisi v Kenijo bodisi naravnost nazaj v Kanado.“



Gradnja centralne misijonske hiše v Vangaindrano, pod vodstvom Petra Opeka CM.

K temu dodaja še vest, da se je njihov škof, ki je bil dalj časa v Evropi in tudi v Sloveniji, vrnil. Na sestanku misijonarjev v Farafangani je ves popoldan pripovedoval o tej svoji poti in se dolgo zamudil pri Sloveniji.

Vsak duhovnik, ki pride na Madagaskar, se mora najprej lep čas učiti domačinskega jezika, kajti zlasti ljudstvo na deželi ne zna francoščine, ki je sicer med izobraženimi Malgaši precej v rabi.

Tako je bilo in je tudi z lazaristom **Janezom Puhanom**, ki je nazadnje prišel na otok in je kajpada moral sestiti za šolske klopi v večjem kraju Ambositra, kjer navadno študirajo jezik in vse drugo potrebno novodošli misijonarji vseh vrst.

Kmalu po prihodu na Madagaskar je misijonar uredniku „Katoliških misijonov“ pisal sledeče svoje misli in spoznave:

„Moja vsakdanjost je precej monotona: cel dan učenje malgaščine. Seveda so tudi ure, ki nam življenje malo bolj popestrijo. Z vso dušo si želim dela med ljudmi. Čez dobre tri mesece bom začel, ko se konča naš tečaj jezika. Kakšno bo to moje bodoče delo? Zaenkrat gledam, berem in razmišljam. Prav gotovo je pred nami nelahko delo, enako zahtevno ali še bolj

kot v razkristjanjeni Evropi. Kako predstaviti in dati živeti med tem narodom pristno krščanstvo? Bolj ko opazujem, bolj sem prepričan, da bo Cerkev na Madagaskarju zaživela polno le ob močnem in elitnem laikatu. Duhovnik bo tu še dolgo redkost. Ne vem, zakaj se tako malo Malgašev ojunaci za duhovništvo? Je krščanstvo tu še vedno stvar „vasaka“ (belcev)? Zdi se mi, da bo treba posvetiti največ skrbi mladini, ki tu predstavlja 60 % vsega prebivalstva. Zaenkrat so tu mesta, ki so polna mladih, puščena nekje ob strani. Pastorizacija je vse preveč vaška, kmečka.

Duhovniki-misijonarji bomo morali zastaviti svoje delo ekipno, drugače ne bo kaj prida uspeha. Drug drugega potrebujemo, da si dajemo vzpodbude, poguma, sodelovanje; v povezavi je moč.

Trenutno se mudi v Sloveniji naš škof in Stane Cikanek z njim. Upam, da bosta vrle Slovence navdušila za ta misijon. Že letos bomo dobili v pomoč enega škofijskega duhovnika; kakor slišim, so slovenski škofje obljubili stalno pomoč, pošiljati misijonarje za misijonarji, vsakega vsaj za petletno dobo. Naša jugoslovanska provinca lazaristov je že storila veliko žrtev, da nas je poslala semkaj več mladih, in tukajšnji vizitator mi je izrazil občudovanje nad tem dejstvom. A treba je misliti še za naprej! Prepričan sem, da je dovolj mladih, idealnih ljudi v Sloveniji in tudi med rojaki v izseljenstvu, ki bodo pripravljeni žrtvovati vsaj nekaj let življenja in delovanja tu na Madagaskarju. Z velikim upanjem zrem tudi na Vaše misijonišče!“

V pismu z dne 31. maja 1972 pa isti misijonar pravi:

„Nedavni dogodki tukaj so dali misliti misijonarjem glede načina misijonarjenja v bodočnosti. Nove metode bodo pač zahtevale nemajhen trud in veliko poguma. Ob zgledu vstalega Zveličarja, ki je znal iti čez ovire in ograde ustaljene miselnosti, da je ljudem oznanil veselo oznanilo, bomo tudi mi današnjim ljudem mogli dati na primeren način hrano večnega življenja.

Položaj v deželi se normalizira in vsi z novim upanjem zremo v bodočnost, čeprav je polna vprašanj, posebno še za nas, tuje misijonarje.“

Bogoslovec **Peter Opeka CM**, ki se bo kmalu poslovil od dvoletnega sodelovanja na Madagaskarju, piše v dveh pismih sledeče:

21. IV. 1972.

„Že dolgo Vam nisem pisal, kakor tudi drugam ne, celo domov le prav malo. Vzrok temu je, ker sem čez dan popolnoma vprežen z delom, zvečer sem pa tako izmučen, da ne morem drugega kot iti spat. Vem, da sem prišel semkaj samo za dve leti, pa hočem v tem kratkem času čim več dobrega storiti in pomagati, kjer se da. Včasih mi kdo pravi, naj nikar ne pretiravam, a si mislim, da si dve leti takega garanja že lahko privoščim.

Gradnja hiše, ki so mi jo zaupali, se kar dobro razvija. Upam, da jo bom pred odhodom spravil pod streho. Če mi to uspe, bom zadovoljen.

To delo je zame tudi velika misijonska izkušnja, posebno z delavci, ki jih imam okrog 30. V odnosu s njimi se razgledujem po okoliščinah in miselnosti tukajšnjega delavskega sloja. Vsi sestavljamo eno delavno družino in jaz delam z njimi kot eden izmed njih; s tem se jim lahko bolj približam in me tudi bolj spoštujejo. Velik problem zame je, ker so plače delavcev zelo nizke. Mi jim plačujemo nekaj več kot predpisujejo zakoni. Kajpada bi delavci radi še več, a žal jim ne morem ustreči. Ta velika gradnja terja



Gojenci Misijnskega zavoda v Baragovem misijonišču so zbrali denar, ljudje so takole pomagali kot vidimo na gornji sliki, pa je pod vodstvom bogoslovca Petra Opeka CM iz istega Misijnskega zavoda zrastle spodnja stavba, ki služi za podružnično cerkev in šolo obenem v okolici misijona Vangaindrano na Madagaskarju.



visoke vsote, mi smo pa v ekonomskem oziru odvisni od božje previdnosti in naših dobrotnikov.

Odkrito povedano, sem precej razočaran nad mojimi prijatelji in rojaki v Argentini, odkoder sem šel v misijone. Pomoč, ki mi jo naklanjajo, je zelo skromna. Če kaka krščanska skupnost pošlje iz svoje srede koga v misijone, mora potem zanj tudi skrbeti. Kako naj misijonarji oznanjamo evangelij in ljubezen Kristusovo ljudem, ki so lačni, slabo oblečeni, nepismeni? Ne moremo in ne smemo živeti med reveži, ne da bi jim pomagali. Vsi smo odgovorni za oznanjevanje evangelija. Eni s tem, da se žrtvujejo v celoti in gredo osebno na teren, drugi pa s tem, da le-tem stoje ob strani z duhovno in gmotno pomočjo. Oznanjevanje evangelija je obveznost celotnega božjega ljudstva.

Prejšnji teden sem vložil skoraj ves denar, ki sem ga prejel od dobrotnikov, v neki podvig na poljedelskem področju. V želji pospešiti prospah ljudske ekonomije, sem vsadil 1.000 kavovcev, na precej težkem terenu. Ljudi bi radi opogumili za obdelovanje zemlje. Če podvig uspe, bodo mnogi v teku petih let rešeni revščine. Zemlja je tu rodovitna in je ne manjka, le treba je vanjo kaj vložiti. Ze samo dejstvo, da smo se odločili tudi na njih zemlji saditi kavovce, je vzbudilo veliko zanimanje in razgibalo upanje med ljudmi. Pa tudi pomagali so! Včasih se je cela vas mobilizirala. Žene in otroci so nosili gnoj od precej daleč, moški so kopali v zemljo luknje. Ljudje radi sledijo človeku, če jih kdo vodi in uči, kako delati.

V eni izmed vasi, kjer smo sadili, so po večini še vsi nekrščeni, razen štirih mladeničev; s tem delom pa smo pridobili srca mnogih, ko vidijo, da jim skušamo nesebično pomagati k boljšemu kosu kruha. Vidijo, da smo dobri ljudje, čeprav nismo njihovega rodu, in da se spleča nas poslušati. Tako se odpira pot evangeliju.

Zdaj se bliža zima, pa bi rad kupil vsaj 100 odej, a nimam dovolj denarja. Kljub temu jih bom nabavil in čakal, da se kakšno dobro srce spomni na naše reveže in na naše prizadevanje, zmanjšati revščino teh ljudi. S tem se obračam na dobre ljudi s sledečim pozivom:

Kdo bi bil pripravljen pomagati saditi kavne nasade, ki naj družinam rode več sredstev za življenje?

Kdo bi mi pomagal kupiti in plačati 200 odej?

Kdo je pripravljen poslati denar za nabavo riža ubogim gobavcem?

Kdo nam priskoči na pomoč, da kupimo obleko najpotrebnejšim?

Vsak, ki se odzove temu klicu, postane s tem posredno oznanjevalec evangelija in ljubezni Kristusove.“

8. junija pa Peter piše iz Tananarive, ki je glavno mesto velikega otoka:

„Pošiljam Vam sliko tiste stavbe, ki so jo pomagali graditi Vaši fantje iz Misijonskega kolegija s svojo misijonsko akcijo. Kot vidite, je ta kapelica, ki bo služila tudi za šolski prostor, za tukajšnje razmere kar lepa in velika! Meeseca oktobra bodo začeli v njej z rednim šolskim poukom. Vso pohvalo fantom, da so nam pomagali ostvariti to žarišče duhovnega in kulturnega napredka ubogim ljudem!

Sedaj se nahajam v Tananarive. Silvo Česnik, Janez Puhani in jaz smo prišli čakati Stankota Cikaneka, ki se vrača iz Evrope. Kaže, da sta škof in Stane lepo uspela in da bomo prejeli nove moči za misijonsko delo. Stane

je prišel precej „zdelan“, ker je imel veliko predavanj. A vrnil se je z optimizmom. V nedeljo se vračamo na jug. Puhan je že končal svoj tečaj malgaščine, tako da se bo priključil apostolskemu delu naše skupine.

In politično stanje na Madagaskarju? Izgleda, da se bo obrnilo na boljše. Bilo je precej nemirov, posebno v Tananarive. Zdaj so vojaki na oblasti, a jih smatramo za bolj nepokvarjene in iskreno dobro hoteče. Nekateri so se bali, da bi prišlo do kake plemenske vojne, a je do danes vse mirno v državi.

Moj odhod iz Madagaskarja je predviden nekako v začetku septembra. Potoval bom skozi Sveto deželo in Slovenijo v Pariz.“

Pred odhodom v domovino, sta se obe misijonarki, zdravnica s. Justina Rojc in bolniška sestra Danijela šeme oglasili z več pismi, ki nam prikažejo njuno in drugih sester lepo delo na Madagaskarju.

S. dr. Justina Rojc piše najprej 1. avgusta lani:

„S s. Danijelo sva prav za prav na kratkih počitnicah. Imeli smo namreč duhovne vaje, ki so trajale osem dni. Vodil jih je škof Zevako. Bilo nas je več sester usmiljenk, ki vse delujejo med bolniki. Vsa liturgija je bila prežeta z njemu lastno pobožnostjo. Bile smo zelo zadovoljne.

Po končanih duhovnih vajah sva s s. Danijelo ostali še 10 dni na počitnicah, nekaj radi mene, ker pravijo, da me je sama „kost in koža“, nekaj pa tudi radi s. Danijele, ki vseh šest let misijonskega dela ni imela niti enega dneva počitnic. In ker je imela pred odhodom iz prejšnjega misijona Ambovombe vnetje krčnih žil na obeh nogah, jo sedaj pogosto bolijo noge, zlasti če mora ves dan stati na nogah. Sedenje je pa pri našem dispanzerskem delu in v okoliščinah, v katerih ga vršimo, skoraj nemogoče. Moje delo se sicer more opravljati sede, a smo preračunale, da se moram vsak dan dvigniti od mize in iti k vratom pri odslavljanju in sprejemanju bolnikov najmanj 150 krat. Zato ni čudno, da sem proti koncu vsa vrtoglava. Bolniki so kot otroci in ker se pogosto menjajo, jih je težko naučiti reda.

Na počitnicah sva v Ambatoabo. To je gobavska naselbina, 15 minut oddaljena od Farafangane. Mogli bi jo imenovati ali bolnico ali sanatorij, kajti tu gobavci prejemaajo vso zdravniško pomoč, so izolirani od zdravih, a živijo običajno družinsko in vaško življenje. Naselbino sestavljajo tri vasesiceličnih malgaških hišic, večinoma iz bambusovih palic, le nekatere so zidane. V sredi med njimi sta dva dispanzerja, eden za prevezovanje, drugi za dajanje injekcij in drugih zdravil. Kakih 50 m višje, a le 30 m oddaljenosti od naselbine je sestrska hiša, v kateri živijo tiste sestre, ki pomagajo gobavcem, poleg nje je pa tudi dom duhovnih vaj za sestre, ki delujejo drugod v srednjem in vzhodnem delu otoka. Zaradi lege in miru je ta kraj zelo pripraven za počitek, pa tudi sem vesela, da morem opazovati gobavce v njih življenju od jutra do večera. Ko se prične svetlikati, se že odpirajo vrata teh kočic. Moški gredo iskat drva. Kmalu se iz hiš začne kaditi, tako da so vse strehe v dimu (saj dimnikov nimajo). Žene pa rešetajo in zbirajo riž (vedno sproti). Nato prikukajo otroci; čeprav je mrz, so kar goli. Obleka pride kasno na vrsto. Na misel mi pride poglavje iz higijene: „Zračna kopalnica“... Ob 6 pozvoni cerkveni zvon, ki povabi bolnike k sveti maši. Tedaj prično prihajati v gručah: možje, žene, otroci. Nekateri imajo obvezani obe nogi in preko obvez konce nogavic. Jasno se vidi, da je polovica stopala

že odpadla in da proces še ni zaustavljen. Čudno hodijo – kot petelini. Drugi imajo obvezane noge, zopet drugi izkažen obraz. Nekateri nimajo več obvez, rane so se zacelile, proces je zaustavljen, vendar noge so podobne „štokom“ ali bolje živinskim kopitom. Prav vsako jutro jih opazujem in se ne navečim. Vedno me obogatijo. Ko sem jih obiskovala po hišicah, sem naletela na moža, starega kakih 30 let: sveže gobavo obolenje, ki je zajelo desno stran lica, oko in čelo in ga že deformiralo. V njegovem pogledu se je izražala čudna bolečina. Ko sem mu pa razložila, da se bodo te nakaze po šestmesečnem zdravljenju popravile, je v njegovih očeh zasijalo jutranje sonce. Hvala Bogu, res se z novejšimi zdravili more zaustaviti bolezen; zavisi od oblike in stanja obolenja, v katerem bolnik začne zdravljenje. Meni je ta desetdnevni počitek v trojno korist: telesno, duhovno in znanstveno.“

Naslednje pismo misijonske zdravnice s. Justine je z dne 15. III., tudi iz Farafangane:

„Vsem misijonskim dobrotnikom se lepo zahvaljujem za lep dar, s katerim bom mogla pokriti dolgove, ki sem jih morala narediti za moje bolnike. Le-ti Vam bodo povrnili z molitvijo!

Kot vidim, že veste, da grem domov. Sem zares toliko opešana, da bi še v normalnih pogojih morala na dopust, koliko bolj to velja še za te izredne okoliščine življenja in dela. Kaj mi bo bodočnost prinesla, še ne vem. Letošnjo vročo dobo sem mnogo bolje prenesla kot prejšnje. Poznalo se je, da imam ob sebi s. Danijelo, ki ni bila samo dobra sodelavka, ampak tudi kot dobra mlada mamica, ki ve, kaj je treba takim trlicam kot sem jaz... Nisem se sicer zredila, a zdržala sem pa prav dobro. Pripravljena sem na vse. Rada se bom vrnila, če se jim bo zdelo, da sem jim koristna. Saj sem rada imela Malgašče in sestre. Prav tako bom pa tudi rada ostala doma, če bodo tako odredili. A v teh letih in pri toliki slabotnosti ne morem več graditi gradov v oblake, še manj pa na zemlji...“

Tudi usmiljenka s. Danijela Šeme je dvakrat pisala iz Farafangane. V prvem pismu z dne 12. decembra 1971, se zahvaljuje za prispevek iz sklada za vse slovenske misijonarje, potem pa poroča, da je bila iz Ambovombe premeščena k s. dr. Justinu Rojc v Farafangano že meseca maja 1971.

Njeno drugo pismo je z dne 12. marca 1972:

„Danes vam želim sporočiti, da bova šli s s. Justino 13. aprila v domovino na šestmesečni dopust. Verjetno bo šla s. Justina tudi v Ameriko, ker jo vabijo na vse strani. Z druge strani pa spet čujem, da ne bo več prišla na Madagaskar. Jaz tega kar ne morem verjeti, ker vem, kako so ji pri srcu Malgaši in kako jo potrebujejo. Sicer pa, kakor je božja volja.

Sestra Amanda Potočnik, ki se je učila malgaščine v provincialni hiši v Fort Dauphinu, bo ta mesec odšla v Vangaindrano, odkoder bo hodila v Ranomeno, kjer je g. Česnik, dokler se sestre za stalno tamkaj ne nastanijo, ko bo hiša zanje dograjena.

S. Justina z mojo pomočjo pomaga kakšnim 200 do 250 bednim bolnikom vsak dan. Vsak prejme, kar potrebuje. Seveda pa moramo stalno skrbeti, da ne zmanjka zdravil. Sedaj še nekako gre, ker ima s. Justina povsod prijatelje in znance; a kako bo, če se ne vrne več? Že zdaj me skrbi. Upam, da me vsaj vi ne boste pozabili. Zato se vam že zdaj toplo priporočim!“

SLOVENKA V MALAZIJI

Morda nam je Malazija še najmanj znana od vseh azijskih držav. Vsaj malce nam jo bo približala Slovenka, ki v njej živi in dela že lepo vrsto let. To je frančiškanska Marijina misijonarka s. LEONIJA POKOVEC. Iz njenih pisem v zadnjih dveh letih bomo dobili vtis o deželi in prizadevanju Cerkve v njej, da jo približa Kristusu.

Kuala Lumpur, 29. VII. 1970.

„Katehetski center, v katerem tu delam, je v času počitnic prav tako poln življenja kot sicer. Tu se zlasti zdaj radi ustavijo misijonarji, ki gredo v hribe na počitek; tako bom kmalu poznala vse duhovnike v Malaji. Prejšnji teden smo imeli tu tudi katehetski seminar, ki ga je vodil p. Pilet iz Pariza, profesor v Institut Catholique. Udeležilo se ga je okrog 130 katehistov, od tega vsaj polovico laikov. Jaz doslej še nisem poučevala katekizma, ker mi angleščina še ne teče gladko, pač pa vsako nedeljo hodim v neko malo vas nedaleč od mesta, da pomagam pri petju med mašo. Nedavno smo bile povabljene k skupni maši katoliških bolničark. Kasneje smo se tudi udeležile šolskega športnega dneva. Državno športno igrišče leži nasproti našemu katehističnemu centru; tako moremo opazovati življenje na tem igrišču, tudi če nismo povabljene. Skoro vsako soboto se tudi godba tamkaj vadi po cele ure, tako da imamo pogoste koncerte.

Lansko leto je bila v tem času v Trengannu taka suša, da so se morali posluževati le morske vode in so zato vse rože pomrle, ker so jih tudi zalivali s slano vodo. Tu na zahodni obali je pa letos prav nasprotno: pogosto dežuje in je skoraj hladno.

Časopisi so pravkar pisali, da bo leta 1980 malajski jezik obvezen v vseh šolah, kar je pa povzročilo precejšen nemir. Tudi za Cerkev bo to nemajhen problem. Morala bo vsa liturgična besedila prevesti v malajščino. Vsakdanje mašno besedilo so že prevedli in jaz sem danes na ciklostil napravila prvi poskus razmnožitve mašnega besedila v malajščini. Doslej to ni bilo potrebno, ker Malajci skoraj niso kristjani. A država hoče, da se v vseh javnih skupnostih uporablja malajščina.

Pred kratkim sem spoznala fanta iz Indonezije, ki mi je ob prvem srečanju dejal, da je katoličan, a kasneje mi je priznal, da je dejansko musliman, a da želi postati katoličan. Hodi k maši in se povsod izdaja za katoličana. Privzel si je ime Harry; pogosto nas obišče. Na videz zelo pameten fant. Menda hoče iti v Indijo za nadaljni študij elektronike. Tam bo lažje spoznal do konca našo vero. Tu je namreč misijonarjem prepovedano spreobračati muslimane.“

Iz pisma z dne 14. VI. 1971.

„Včeraj smo praznovali Sveto Rešnje Telo. Predlanskim so bili v tem času hudi nemiri v našem kraju, lansko leto pa so se bali, da bi se kaj takega ponovilo, zato zadnji dve leti ni bilo nobene manifestacije, ne politične ne verske. Letos je pa položaj umirjen, zato so pripravili tokrat nekaj izrednega: vse fare okrog mesta so bile povabljene na eno samo veliko

procesijo, ki je sledila skupni maši na prostem, se pravi na športnem igrišču Merdeka Stadium (Igrišče neodvisnosti). Prišel je apostolski delegat, da se ob tej priliki poslovi od Azije, prestavljen je namreč na afriško celino. Skupaj s tukajšnjim škofom in duhovniki je maševal, nakar se je razvila procesija, ki je bila nadvse slovesna in resničen izraz vere in verskega prepričanja in veroizpovedi.

Nekateri muslimanski fanatiki skušajo črniti misijonarje, da s karitativnim delom delajo propagando in spreobračanje. Posebno neradi vidijo, če se kdo od misijonarjev briga za prvotne prebivalce v džungli. Nedavno so univerzitetni študentje z ogorčenjem odkrili, da se je tam 37 družin spreobrnilo zato, ker jim je misijonar delil pomoč... Na srečo so višji krogi bolj širokosrčni in imajo več razumevanja; vendar je treba zelo paziti pri vsem misijonskem delu.

Po veliki noči je imelo gibanje Joyful Vangarde generalno zborovanje blizu našega doma. K otvoritvi sem bila povabljena tudi jaz, kot lahko vidite na sliki, ki jo prilagam. Začel je zborovanje Malajec, ki je menda uslužben v ministrstvu za kulturo; ni kristjan. V svojem nagovoru je dejal: „Vaše gibanje se lepo razvija; žal, da je predvsem krščansko, zato ni upanja, da bi se vam pridružili malajski dečki, in to je škoda.“

Škof, ki je bil tudi navzoč, je porabil priliko in mu odgovoril med drugim tudi tole: „Govoriti o veri, je kočljiva točka, a ker je gospod Molim Boginda sem načel to vprašanje, bom še jaz povedal svoje mnenje. Naše gibanje je namenjeno vsej mladini, brez ozira na raso in vero. Mi mladino navajamo k zdravemu moralnemu življenju. Kajpada naši malajski bratje se nočejo pridružiti, ker se bojijo, da bi jih spreobrnil. A če bi se vlada hotela poslužiti naših voditeljev, vas zagotovem, da so pripravljene iti v najoddaljenejše kraje, celo v džunglo.“

Nedavno nam je škof sporočil, da je vlada ugodila njegovi prošnji, da tuji misijonarji lahko ostanejo v deželi še nadaljnja štiri leta. To pomeni, da moramo misliti na odhod leta 1975. Vendar pravi škof: Delajte kakor Rusi: prepustite vsa važna mesta domačinom, sami pa ostanite v ozadju; tako mi bo morda uspelo, da ostanete tu še kaj dalje časa.

Ob priliki kraljevega ustoličenja je vlada izdala listino Rukenegara – Pet načel. Povzeta pa so ta načela po enciklikah Pacem in terris in Populorum progressio. Eden od misijonarjev se je posvetil temu, da v svojih predavanjih to dokazuje. Se pravi, da so vladni krogi te papeške okrožnice dobro preštudirali in si vsebino v veliki meri osvojili. Če bi se vlada res ravnala po vseh teh načelih, bi bilo gotovo več pravičnosti in ne bi bili Malajci tako privilegirani.“

Iz pisma z dne 22. VIII. 1971.

„Iz Argentine sem prejela dve knjigi! Žal jih še nisem imela časa brati, le preletela sem jih in opazila sem, da bo branje zelo zanimivo in poučno. Vse, kar se je dogajalo doma med vojno, je zame novo. Takrat sem bila namreč popolnoma odrezana od sveta, zunaj našega mesta v Severnem Vietnamu. Težko čakam nekaj dni počitnic, da bom knjigi lahko mirno prebrala. Najlepša hvala!

Naj vam danes popišem nekaj o še zelo zastarelem mišljenju, ki se tu



Zborovanje Jauful Vangorde, o katerem poroča na str. 292 s. Ivanka Pokovec FMM. Naša misijonarka stoji za gospodom v prvi vrsti. Zborovanja so se udeležili zastopniki iz Malazije, Tajske, Kambodže, Japonske in Hong-konga. — Spodaj: Vodstvo zborovanja na odru ob začetku med petjem državne himne. Od leve na desno: narodna tajnica, mednarodna tajnica, predsednik vlade, škof Vendargon in eden od odbornikov. - Tako je razložila obe sliki misijonarka sama, ki ju je poslala.



najde celo med mladino. Govorila sem z dvajsetletnim fantom. Njegova sestra, ki je hodila v šolo samo tri, štiri leta in je tako slabo napredovala, da jo je oče vzel iz šole, se je zdaj kot 15 letno dekle spet začela zanimati za študij, saj komaj zna brati. Obljubila sem ji, da jo bom vsako nedeljo po maši nekaj časa učila. To sem tudi povedala njenemu bratu, ki hodi v večerino šolo in išče svoj poklic: ali bi se vrgel v politiko ali pa šel v – samostan. O sestrici mi je pa dejal: „Zakaj bi se mučila z njo, saj ni potrebno. Glejte, ženske, dokler niso izobražene, se ne zavedajo svojih pravic in jih tudi ne zahtevajo, ampak so dobre in pohlevne, kakor sužnje doma in moža, zato so pa tudi naše indijske družine najtrdnejše. Ko pa žene začno študirati, začnejo ugovarjati in zahtevati svobodo. Bolje je, da ne študirajo, naj tudi moja sestra študij pusti in naj se zanima le za domača dela. Čez nekaj let se bo poročila in ji učenje itak ne bo nič služilo.“ Skoro nisem verjela ušesom, da celo katoliški fant to resno misli in govori. Kajpada sem mu obrazložila krščansko stališče o enakosti moža in žene in je končno razumel in sprejel.

V bližnji fari je župnik dozidal novo cerkev, mladinski dom ter tehnično šolo. Včeraj je bila slovesna otvoritev in sam minister za kulturo in razvoj je prišel prerezat simbolični trak. V tej fari je tudi šola za nepismene otroke, ki jih hodim jaz z dvema dekletoma poučevat. Kajpada je domača brezplačen ves pouk, kajti družine so revne, otroci pa številni. Ko smo začele, je bilo vsega skupaj 15 otrok, zdaj se pa njih kopica vsak dan veča kot snežna kepa. Jih je že petdeset in prihajajo vedno novi, v starosti od 5 do 15 let. Ko pridejo, se pravi neznali, ne govore ne angleško ne malajsko, le jezik svojih staršev, indijski, lomijo. Ob otvoritvi nas je župnik naprosil, naj bi jih kaj naučile, da bi tudi oni na prireditvi nastopili. Ni bilo lahko naučiti jih ples, ker nimajo ne ritma ne posluha. Par deklamacij so se naučili in z belo moko so se napacali, pa so doživeli velik aplavz...

Te naše šolarje smo nekaj dni pred zaključkom šole peljali na izlet v škofov vrt v mestu. Dva mala avtobusa sta jih šla iskat. Šoferja sta se ustrašila tolikega števila otrok, saj bi jih po predpisih vsak smel peljati le 16; otrok je bilo pa 43, pa še 4 dekleta zraven. No, ko sta videla, da so nekateri še zelo majhni, sta si takole pomagala pred prometno policijo: polovico otrok sta posedla po tleh, polovica je pa sedela na sedežih... Če bi jih videli, kako so bili na izletu srečni! Kako so se valjali po bregu! Škof se je kar tresel, misleč da se bo kdo pobil. Pa ni bilo nič takega; po nekaj urah zabave smo se spet stlačili v vozila in šli domov.

Najmlajše teh otrok bomo skušali poslati prihodnje leto v redne šole; starši naj bi vsaj kaj malega prispevali, tako da ne bo čisto zastoj in da ne bodo imeli kompleksa manjvrednosti. Čimbolj se vživljam v socialno delo, tembolj vidim potrebo po socialnih delavcih, ne le prostovoljcih in priložnostnih, ampak po stalnih močeh, ki jim bo to edini poklic, za katerega se bodo žrtvovali iz ljubezni in iz želje, dvigniti te ljudi na višjo raven.“

16. XI. 1971.

„Zdaj se vsepovsod vrstijo tekme ob koncu šolskega leta, tudi tekme branja korana v arabščini. Menda prvič v zgodovini se je teh tekem udeležila tudi katoličanka. Doma je iz države Sarawak na otoku Borneo, mati



Slika zgoraj: Športni dan šolske mladine v Kuala Trengganu, kjer je pred nekaj leti misijonarila s. Leonija Pokavec. — Spodaj: Srečni izletniki na škofovem vrtu v kraju, kjer naša misijonarka zdaj misijonari.



je domačinka (Iban), oče je Kitajec, napovedovalka na radiu je; ves prosti čas uporabi v socialnem delu. Njen nastop pri tekmah v branju arabskega korana je vzbudil veliko pozornost in so danes vsi časopisi na prvih straneh polni pisanja o tem. Morda bo to pobudilo še druge primere zbližanja, kar bi bilo v pomoč ideji narodne skupnosti. Škoda, da je tu država tako nezaupna napram katoličanom.

Naš katehetski center je zdaj postal tudi pastoralni center; istočasno nam je škof zaupal tudi škofijsko tajništvo, zato se nam je pridružila še ena sestra, ki je imenovana za sekretarko. Nedavno so izvedli anketo, koliko ljudi hodi k nedeljski maši in v katero cerkev največ. Ona mora zdaj vse podatke urediti in izdelati statistiko.

Emigracijski urad je pa vedno bolj natančen. Nedavno je višji nadzornik zahteval podatke vseh misijonarjev in tudi civilnih tujcev, zdaj smo pa spet vsi prejeli v izpolnitev polo z vprašanji. Zadnja tri vprašanja se glasijo: Katero kvalifikacijo ali diplomu imate? Koga ste izučili, da vas nadomesti in kje je ta zdaj? Kdaj bo zmožen nadomestiti vas?

Vse kaže, da bo treba kmalu pobrati šila in kopita in se posloviti od te dežele. Vsaj za večino bo to veljalo. A socialnega dela je še čez glavo, zlasti ko stopiš malo ven iz mesta. Kdo se briga za revne otroke, ko morajo biti npr. deklice pri 12 letih služkinje? In kako jih izkoriščajo celo „dobri“ kristjani! Bolj kot otroci pa so starši potrebni vzgoje, posebno Indijci po gumijevih nasadih. Iz Indije je k njim prišel frančiškanski misijonar, ki ima na skrbi 25 takih nasadov oziroma naselij v njih; ta pripoveduje, v kako težkih okoliščinah žive.

Misijonarji največ delujejo brezplačno; država samo pri vzdrževanju šol nekaj prispeva, hoče pa imeti kontrolo nad vsem! Duhovnikov je vse premalo. Ko sem v Družini videla toliko novomašnikov, sem si rekla: Semkaj naj jih nekaj pride. Seveda še misliti ni na to, kajti tu žele imeti domačine... Če bi vsaj vlada dovolila, da si misijonarji pridobe malajsko državljanstvo! Pa je le malo misijonarjev, ki so za to poskrbeli, ko se je dalo pod Angleži. Morda se bodo poklici pomnožili, ko bodo misijonarji odšli.

Pred nekaj meseci je bilo tu precej prerekanj med državno in katoliško stranko v Vzhodni Malaziji v Sabah (Borneo). Izgnali so nekaj tujcev, med njimi karmeličanko, češ da je nezaželen element... Imela je več kot 70 let! Škof je protestiral, sultan je pa pisal v časopisju: „Misijonarji so nevoščljivi, ker imamo mi več spreobrnjenj kot oni.“ Politična stranka, ki jo je vodil katoličan, je bila razpuščena. Takrat smo se vsi ustrašili, kaj bo zdaj s tem ubogim Petrom, ječa ali izgnanstvo! Potem je vse utihnilo. Pred kratkim sem pa srečala katoliškega vojaka, ki je od tam prišel na dopust. Vprašala sem ga, če je Peter še prost. Rekel mi je: Nekaj časa je skušal ustanoviti novo stranko, potem se je pa sultan potuhnil in ga je sprejel v svojo, državno... V Sabalu je namreč veliko domačinov, ki niso preveč naklonjeni muslimanom. Sultan Mustafa, ki je menda skoro nepismen, se je čutil šibkega in je popustil.

Zdaj se mi tu na Zapadni Malaziji pripravljamo na tretji katehetski seminar, ki se bo vršil od 23. XI. do 4. XII. Približno 300 oseb se ga udeleži vsako leto. Lansko leto so organizatorji sklenili, da bodo za letos izbrali drugo mesto, Penang ali Ipoh. Pa so končno rekli, da ni pripravnej-

šega kraja kot je naš Kuala Lumpur in da se pri nas počutijo kot doma. Govori, debate in prehrana so v velikem samostanu sester Deteta Jezusa, one tudi vzamejo na stanovanje sestre; v naš dom pa s vselijo laiki in duhovniki.“

27. III. 1972.

„V januarju je bilo tu veliko hrupa in navdušenja. Ob priliki PATA zborovanja (Pacific Area Turist Association) so mesto olupili z vodometi, parki in z rastlinskimi okrasnimi nasadi vsepovsod. Mesto so proglasili za city. Zadnji dan zborovanja sem bila zjutraj pri župniku, ko se naenkrat pojavi visokorasel gospod in pri vratih reče: Ali je tu kak duhovnik? Župnik se je predstavil in gospod je izrazil željo po spovedi. Moral je malo počakati in sem medtem vprašala, če je delegat PATA. Povedal je, da je in sicer iz Nove Zelandije. Med delegati je bilo nekaj duhovnikov.

Imeli smo tudi obisk msgr. Morettija. Iz Katoliških misijonov sem zvedela, da je sin slovenske matere in da zna celo nekoliko slovensko... Ko sem prvi večer prinesla juho na mizo visokemu gostu, me je naš škof predstavil. Komaj je slišal moje ime, je že povzel: „Ivanka, to je pa Slovenka, moja mati je bila tudi Slovenka!“ Potem me je vsakokrat, ko me je srečal, ogovoril po slovensko. Preden je odšel, mi je dal žalno podobico s sliko svojo pokojne matere in z molitvijo iz njenega dnevnika.

Sinoči sva bili s sestro na kitajski svatbi, že drugič v isti družini. Otrok je 12, prvi štirje so zdaj že poročeni, osem jih je pa še doma, najmlajša je stara 10 let. Za Kitajca sta poroka in pogreb najdražja obreda, saj jih staneta težke tisočake. Pri vsakem najboljšem obedu pride na vrsto tudi jed „ptičje gnezdo“. Taka gnezda se najdejo v visokih pečinah ob obalah Vzhodne Malazije pri Sarawaku. Napravljena so iz ptičje slin. Gledala sem nek film, v katerem kažejo, kako pobirajo ta ptičja gnezda. Zelo nevarno je in utrudljivo, zato so tudi tako draga. Ta obrt zdaj izginja, ker je vedno manj tistih, ki bi zanjo tvegali življenja.

Pred kratkim sem se vpisala v Filharmonično društvo. Nocoj bomo izvajali velikonočni koncert Trpljenje in Vstajenje s kompozicijami Bacha, Händla in Mendelssohna. Z orkestrom in s pevci nas je čez sto. Z menoj so v zboru še tri druge sestre in dva duhovnika. Prihodnjic vam bom poslala sliko s tega koncerta.“

Čisto po svoje zanimivo je tole poročilo Slovenke z Malazije. Pisma nam prikazujejo misijonarko v okoliščinah te versko in narodno tako raznolike nove državne skupnosti v Aziji. Iz tega takorekoč kalejdoskopskega misijonarkinega slikanja dogodkov in razmer spoznamo sicer neurejeno in nekoliko nejasno, a zato nič manj poučno prizadevanje Cerkve v tem delu.

Ko beremo v njenem zadnjem pismu, da misijonarka sodeluje celo pri pevskem zboru, si ne smemo misliti, da je novinka v misijonih. Delovala je že pred letom 1938 v Vietnamu in si je že tedaj dopisovala z nami. Po vojni je bila nekaj časa v Evropi, nakar je bila poslana znova v misijone, v Malazijo, kjer neprestano deluje z neutrudno živahnostjo. V misijonih je torej že vsaj 35 let. Objava gornjih pisem jo vsaj nekoliko približa številnim bralcem in prijateljem Katoliških misijonov.

PRICELA SE JE POZNANA ZGODBA

ANDREJ PREBIL CM

Temna noč je objela trg Menling. Otroci so večinoma že pozaspali. Odrasli so poležavali na bambusovih ležalnikih v osrednjem delu hiše, ubožnejši pa kar pred hišo, ker večjega zbiralnega prostora v hiši niso imeli. Možakarji so zamišljeni vlekli božajoči dim iz pip na vodo. Ako bi prišel predpotopni potnik mimo, bi se začudil, da je tako tiho vsenaokoli. Le tu in tam je prodrla skozi temno noč v preplahu izgovorjena beseda. Kaj se je pripetilo zgovornemu Kitajcu?

Na katoliškem misijonu malo vstran iz središča trga je bilo nekoliko živahneje. Sredi popoldneva je namreč prispel iz Lotanga kaplan Tung šjeven in je ob večerni uri zbral katehumene okoli sebe. Napolnili so največjo sobo na podružnici in se v svitu oljčne svetilke poglabljali v skrivnostne božje besede.

Nenadoma je v veži nekaj zažvenketalo. Ni bilo potrebno misliti, odkod ta glas iz tihe noči, kajti že so stali na vratih do zob oboroženi trije miličniki.

Brez besede so se približali kaplanu. Začeli so ga tipati od vrha do tal in očitno nekaj iskali. Obrnili so mu vse žepe, pa niso ničesar našli. Vendar še niso izgubili vsega upanja. Ukazali so mu, naj porine hlače malo niže, da vidi, če ni morda med nogami kaj skritega. Malo nerodno je bilo kaplanu vpričo svojih zvedavih učenek izpolniti ta ukaz, pa mu je pogled na tri bajonete na koncu pušk dal razumeti, da nima druge izbire.

„Kje so srebrniki?“ je nervozno iztrgal iz sebe miličnik.

„Kakšni srebrniki?“ ga začudeno pogleda kaplan.

„Ne delaj se nedolžnega! Vem, da si prinesel srebrnike s seboj. Kam si jih skril?“

„Ni mi jih bilo treba skrivati, ker srebrnikov nimam.“ Niti se ni zlagal kaplan, čeravno ni povedal resnice. Sam v sebi pa je hvalil Boga, da je takoj ob svojem prihodu izročil pet srebrnikov gospodinji za stroške, ki jih bo imela z njim v času njegovega bivanja na misijonu.

Toda miličnik se ni dal kar tako ugnati. Kot pristni sin kitajske zemlje je znal ceniti svetli sij avstrijskih, madžarskih, nemških in vsakovrstnih srebrnikov, ki so ohranili svojo ceno, medtem ko je kitajski dolar iz dneva v dan izgubljal na veljavi. Ni čudno, da so oblastniki prepovedali obtok srebrnikov in jih vse zahtevali le za sebe. Zato je komandant tem trem miličnikom tako strogo zabičal, naj se tisto noč ne vrnejo brez srebrnikov.

„Našli jih bomo. In ako jih najdemo, gorje tebi!“ je vodilni miličnik zagrozil kaplanu. Namignil je enemu, naj ostane na hodniku, drugemu pa, naj ga spremlja. S puškinim kopitom je odpahnil vrata v kaplanovo spalnico. Z grobim potegljajem je odprl mrežo nad posteljo in začel preiskavo. Kos za kosom posteljnine je metal na tla, ko je vsakega najprej dobro pretipal, da ni morda v njem kaj trdega. Ostala mu je le še slamnica. Tu

morajo biti srebrniki! S prepričanjem je šel na delo. Najprej je z roko pretipal slamnico spodaj in zgoraj. Ko po dolgem iskanju ničesar ni našel je postal dobesedno divji. S puškinim bajonetom je brez cilja začel prebadati slamnico, da je slama letela na vse strani. Toda vse zastonj. Tung šjeven očitno ni imel namena spati na srebrnikih. Zato je šest pohlepnihi oči zamanj čakalo, da bodo iz slamnice zablesteli.

Kaj zdaj?

Miličnik je storil svojo dolžnost. Če srebrnikov ni, iz zraka jih ne more potegniti. Umiril se je in se spet povrnil v hodnik, odkoder so kaplan in katehumeni opazovali ves ta prizor. Kaplanu se je odvalil kamen od srca, prav tako so se vsi ostali oddahnili. Prepričani so namreč bili, da je vihra mimo in bodo miličniki v miru odšli.

Toda zmotili so se. Zdaj se je šele pričelo. Resda je bila preiskava na misijonu končana. Toda srebrniki so bili le odskočna deska za pravi cilj preiskave. Najti so morali razlog, čeravno le navidezen, da omeje svobodo misijonarju, ki je oblastnikom nadležen trn v peti. Toda ta zlobno zamišljena naloga je presegala zmožnosti in pooblastila treh navadnih miličnikov.

Očitno je bilo vodju miličnikov mučno, ker se prvi trenutek ni znašel v novem položaju. Ko ga je komandant poslal na misijon, sta oba predvidevala, da bodo tamkaj odkrili kup srebrnikov in bi se tako z misijonarjem moglo postopati kot s kršiteljem javnih naredb. Kajti pred ne davnim je izšla naredba, da je srebrnike treba izročiti določenim uradom, nihče pa jih ne sme več rabiti kot navadno denarno sredstvo.

Po kratkem molku pa je nekako prisiljeno udarilo iz miličnika: „Ostali pojdite domov, Tung bo šel z nami.“ Ni čakal, da bi katehumeni izpolnili povelje, marveč je takoj namignil svojima tovarišema. Kakor na povelje so vsi trije hkrati namerili puškine bajonete na misijonarja in ga odpeljali v temno noč.

Preplah je obvladal vse navzoče. Rumeni obrazi so pobledeli. Ostri sluh misijonarjev je čul komaj slišne vzdihne posameznikov. Naglas pa si nihče ni upal spregovoriti.

Trije miličniki z misijonarjem so si utirali pot med hišami. Lajež psov je oznanjal ljudem, da se nekaj posebnega dogaja v trgu. Kmalu je lajež potihnil. Z misijona pa se je kakor blisk širila novica, ki so jo skrivoma na uho pripovedovali: Tung-šfenfuja so odpeljali.

„Tako dober je bil!

Tako vesel in zgovoren je vedno bil, škoda ga je.

Mnogo ljudi v našem trgu je brezplačno ozdravil. Imel je dobra zdravila. Bolnike z malarijo je v nekaj tednih popolnoma ozdravil.

Mojemu sinu se je smrt približala. Hotel sem ga že nesti na trato malo stran od hiše, da bi ziobni duhovi ob njegovi smrti ne ostali v hiši. Pa je prišel v hišo Tung-šfenfu. Pogledal je bolnika. Dal mu je zdravila in hudomušno rekel njemu in meni: Ta zdravila odganjajo hude duhove in prinašajo zdravje. Zaupajta in vse bo dobro. Še zdaj ne morem verjeti: čez pet dni je bil sin popolnoma zdrav.

Cesar smo se bali, se je pričelo dogajati. Na vlado so prišli brezvestni

ljudje, zato se nihče več ne more počutiti varnega. Danes njemu, jutri meni ali tebi. Nihče ne ve. Črni oblaki so se zgrnili nad nami kot tisto usodno leto 1934., ko so bili rdeči prisiljeni umakniti se iz naše doline proti severu. Požiganja, klanja, streljanja je bilo na debelo. Starejši še pomnimo grozote tistih dni in noči. Tudi tedaj so bili misijonarji in njihovi zavodi prvi na vrsti. Gorje nam, če se dogodki tistega leta začnejo dobesedno ponavljati!“

Le v najbolj notranjih prostorih in z najbolj zaupnimi člani družine so starejši možakarji tako in podobno modrovali še dolgo zatem, ko je lajež potihnil. Govorili so komaj slišno, da ne bi stene prenesle besede na ulico.

Ko so miličniki pripeljali misijonarja na policijo, je bilo tamkaj že vse pripravljeno za zaslišanje. V največjem prostoru, ki so ga premogli, je bilo zbranih blizu trideset policajev in miličnikov s šefom policije na čelu. Kar začudil se je misijonar, da mu posvečajo tolikšno pozornost. Ali so smatrali zadevo za tako važno ali pa se je šef policije hotel pred vsemi izkazati v novi službi, misijonar ni mogel z gotovostjo presoditi. Po šefovem načinu postopanja se je bolj nagibal k mnenju, da se je šef predvsem hotel osebno uveljaviti.

Kljub temu, da se je očitno hotel uveljaviti, pa ni bilo v šefovem nastopu niti duha niti sluha o kitajski finesi v družabnih odnosih. Več kot gotovo je tudi on smatral za posebno vrlino novih oblastnikov, da so kar čez noč odpravili tisočletne vljudnostne navade kitajske družbe. Šef je s podvitimi nogami sedel na stolu in se nemarno pozibaval sem in tja. Na mizo ob strani je položil revolver in z neprestanim pogledavanjem nanj je dal razumeti, da se ga v potrebi namerava tudi poslužiti. Verjetno je imel takšno navado; kajti spričo enega samega misijonarja in toliko svojih oboroženih mož je bilo nespametno na kaj takšnega misliti. Najbrž pa je v času svojega čakanja na misijonarja in njegove srebrnike prepogosto z rižnim vinom miril svoje živce in se hrabil za spopad z nevšečnim tujcem. O tem je pričal duh po riževem vinu, ki je napolnjeval vso notranjost policijskega poslopja, še bolj pa je to dejstvo dokazoval nepremišljen izpad policijskega šefa.

Komaj je šef zapazil tujega misijonarja na vratih, je kakor iz brzostrelke začel sipati nanj pripravljeno zalogo krilatic, nazivov, žalitev in vmes celo nekaj zgodovinskih dejstev. Kot pristnemu Kitajcu se ni ustavila beseda. Ker pa mu je idej, dejstev in celo laži primanjkovalo, se je seveda neštetokrat ponavljal. Misijonar je dobro vedel, da je takšno vztrajno ponavljanje istih misli, istih dejstev in istih dogodivščin vrlina ali vsaj posebnost kitajskega razgovora in pogosto v družabnem življenju največji križ logičnega zapadnjaka. Zato je mirno čakal, da se šef utruji, obenem pa razmišljal, kako se bo zagovarjal.

Imperialist, reacionar, špijon, ameriški pes, zapeljivalec kitajskega naroda, izkoriščevalec preprostih ljudskih mas, kapitalist... Takšne in podobne izraze je šef kar bruhal iz sebe. Misijonar je dobro vedel, odkod je šef jemal te izraze. Saj so iz istih virov črpali tudi tisti, ki so ga sodili v Srbiji in v Črni gori. Zato ga šefove besede niso preveč ganile ali ga prestrašile. Tudi ko mu je očital, da uživa kitajsko hrano, ki da je naj-



Duhovniki „Slovenskega Baragovega misijona“ na Kitajskem v družbi z ameriškim škofom in sobrati leta 1949. V prvi vrsti sedeč ob škofu (suhi misijonar) je tedanji predstojnik slovenskih kitajskih misijonarjev Franc Jereb CM, ki je bil že preje nad 15 let na Kitajskem, bolj na severu. Zadaaj stoje od leve na desno: Ivan Kopač CM, sedaj superior slovenskih lazaristov in župnik v Kanadi, Jože Časl CM, sedaj v Torontu pri župniji Marije Pomagaj, ameriški sobrat in Karel Wolbang CM, zdaj profesor v družbeni apostolski šoli v Princetону, ZDA, dalje Drago Pokorn CM, sedaj v Ljubljani, in Andrej Prebil CM, pisec pričujoče zgodbe, ki je povsem resnična, življenjepisna. Prebil CM je po izgonu iz Kitajske deloval v Čilu in v Kanadi, zdaj je pa župnik v Slovenski vasi in ravnatelj bogoslovcev Baragovega misijonišča. „Slovenskemu Baragovemu misijonu“ na Kitajskem sta pripadala tudi brat Ciril Verdnik CM in Andrej Jerman CM. Prvi je umrl v Montrealu, drugi pa v B. Airesu.

boljša na svetu, je mirno potrpel. Ko je govoril o Titu, da se je izneveril pravemu komunizmu, se misijonarju ni zdelo vredno, da bi ga branil. Ko pa je šef napadel sv. očeta, češ da je imperialist, si misijonar ni mogel kaj, da ne bi porabil prve prilike in spregovoril v papežev zagovor. Ko je šef prvič srknil čaj iz skodelice, je misijonar brž porabil to priliko in po polurnem poslušanju prvič spregovoril:

„Ne bom otresal s sebe obrabljenih nazivov, ki ste jih skušali obesiti name. Ker niste izbrali pravega obešalnika, sploh niso obviseli. Kitajsko ljudstvo ve, kdo sem in kaj so mu na splošno katoliški misijonarji. To mi zadostuje. Priznam, da uživam gostoljubnost kitajske zemlje in zlasti preprostega kmečkega in delavskega ljudstva. Verjetno veste, da so bili doslej Kitajci po vsem svetu poznani po svoji izredni gostoljubnosti. To vašo lepo lastnost zlasti misijonarji znamo ceniti. Kakšne vrste komunizma uganjajo v Jugoslaviji Tito in njegovi, ne zavisi od mene in od mojega delovanja v tujini. Zato se mi o tem ne zdi pametno izgubljeni besede. Pač pa smatram za svojo dolžnost, da se pogovorim z vami glede papeža. Zdi se mi namreč, da imate o njem popolnoma napačne pojme.“

„Dosti je. Ne bodi predrzen! Veš, da te imam pravico obsoditi in tudi kaznovati. Bodi previden, kaj govoriš! Ponavljam: papež je imperialist!“ Tako je siloma butnilo iz šefa, ko je začutil kritiko svojega prepričanja.

„Dobro. Način vašega govorjenja o papežu mi da slutiti, da ne veste o njem celotne resnice. Dovolite mi, da vas le na nekaj opozorim. Ko je bil Hitler, največji imperialist modernega časa, na višku svoje moči, si je papež upal napisati proti njemu apostolsko pismo, v katerem je strogo obsodil njegovo divjanje in krivično osvajanje ter zasužnjenje tujih narodov. Istočasno pa so Rusi, vaši prijatelji, ki so vam pomagali na oblast, napravili nenapadalno prijateljsko pogodbo s Hitlerjem. Kaj se vam zdi, kdo je večji imperialist: papež ali komunistični voditelji?“

Kar kipelo je v šefu policije. Nemirno je pogledaval po revolverju in nervozno srkal čaj iz skodelice. Očividno ga je imelo, da bi zagrabil za revolver in s kroglo preprečil sramoto, ki se je začela valiti na njega iz misijonarjevega grla. Pa se je šef premislil. V svesti si svoje moči je še upal, da bo pred navzočimi opral svojo sramoto.

„Lazeš! Izmišljaš si. Papež ni napisal nobenega pisma proti Hitlerju in njegovi zmotni ideologiji. O tem danes prvič slišim.“ Tako je kar vrel iz razjarjenega šefa policije.

„Kako je to, da danes prvič slišite o svetovnoznanem pismu, ne vem. Vem pa, da so to pismo prejeli tudi kitajski katoličani, duhovniki so o pismu govorili po vseh cerkvah in v mnogih šolah; kitajsko časopisje je o njem pisalo. Izobraženi Kitajci in sploh vsi, ki jih zanimajo važni svetovni dogodki, poznajo to pismo.“

Vsaka beseda sprti je zbolela šefa. Pokazati je hotel svojim podrejenim, kako je spreten v besedi, kako je doma v vseh zadevah modernega časa, kako nadkriljuje z ostrino duha tudi tujca... Zdaj pa so vsi navzoči na enem samem zgledu spoznali, kako omejeno je njegovo znanje. Nemirno se je presedal na stolu in si dal naliti čaja v skodelico. Kaj vse ga je v tistih trenutkih spreletavalo, je težko uganiti. Vsekakor pa se je umaknil

z bojnega polja, ko je zaslutil, da bo doživel popolni poraz, ako nadaljuje besedno borbo. Kakor da gre za malo nepomembno stvar, je zaničljivo polglasno dejal: „Pustimo to! O tem pismu se bom še informiral.“

Šele zdaj se je šef policije domislil, zakaj je pravzaprav dal pripeljati misijonarja z misijonske postaje. Ker so mu miličniki mimogrede povedali, da srebričkov na postaji niso našli, te zadeve sploh ni omenjal, da ne bi brez potrebe umazal svojega imena. Pač pa ima misijonar drugi postopek na vesti. Prišel je iz Lotanga v Menling brez pismenega dovoljenja tamkajšnjega župana. Tu se misijonar ne bo mogel izmuzniti, tu je na milost in nemilost izročen njemu.

„Mislim, da veš, zakaj sem te dal semkaj privedi. Že pred dvema mesecema je bila vsenaokoli razglašena naredba, da nihče ne sme potovati iz svojega kraja brez dovoljenja župana. Če velja ta naredba za domačine, velja toliko bolj za tujce, ki zlorabljate svoj položaj za špionažo in reakcionarno podtalno delovanje. Še prav posebno pa velja za tebe, ker o tebi gre glas, da si povezan z gverilci, ki se zbirajo v gozdovih na meji treh provinc in napadajo naše oborožene čete. Ne boj se, ne boš imel dolgo prilike rovariti proti ljudski oblasti!“

Res so bili v zadnjih mesecih pogostni spopadi med oboroženimi novimi silami in med organiziranimi vojaki Čangkajškove vojske, ki se ob razsulu nacionalistične vojske na kitajski celine niso predali, marveč se umaknili v gozdove. Prav v gozdovih in gorskih predelih v okolici Lotanga, ob stiku treh provinc: Fukiena, Kvantunga in Kiangsija, so bili številni bivši vojaki in novi gverilci, nasprotniki novega režima. Novi oblastniki so pogosto tjakaj pošiljali oborožene oddelke. V teh spopadih je bilo vselej več mrtvih med vladnimi vojaki, malokdaj pa je pozabil dihati kakšen vojak med gverilci. Drugače se tega dejstva ni moglo razlagati, kakor da so bili prebivalci teh predelov povezani z gverilci. Oblastniki pa so začeli sumiti mlajšega misijonarja na misijonu Lotang, da on povezuje šumske oborožene oddelke in jih obvešča, kadar se približujejo vladne čete. Ta sum je šel tako daleč, da so prenekajkrat prebrskali na misijonu vse koticke in iskali radioodajno postajo, katere naj bi se posluževal Tung-Šjeven za svoje privatne namene. Tako so imeli vedno misijonarja na vidiku, da so ga takoj pograbili, ko je na sejmski dan z misijona skočil malo v bližnji gozd, da si naseka količkov, ki jih je rabil na vrtu, in se je nazaj grede na samotni stezici spustil v razgovor z mimoidočimi kmetiči. Čeravno so se zadnja dva tedna okoliški gozdovi nekoliko pomirili, je bilo na tujega misijonarja še vedno treba budno paziti. Zato so mu bili takoj za petami, ko se je predrznil na 15 km dolgo pot iz Lotanga v Menling.

Pa se je spet tu izkazalo, da misijonar ni prekršil nobene naredbe. Ne da bi se pretvarjal ali celo lagal, je mogel čisto iskreno povedati šefu policije popolno resnico.

„Poznana mi je bila policijska naredba. Zato sem pred odhodom šel k županu, da mi napiše potno dovoljenje. Pa mi je odvrnil, da za tako kratko pot dovoljenje ni več potrebno, češ da se je zadnji teden nekoliko pomirilo v okolici.“

„Župan nič ne ve. Tu smo mi, ki zaukazujemo. Mi smo izdali naredbo

in jo bomo preklicali, kadar bo treba.“ Kar prav je prišlo šefu, da se je s takšnimi besedami spet mogel napraviti važnega pred svojimi podložniki Misijonarju pa je tudi odleglo, ker je opazil, da so samozavestne besede pomirile šefa. Začutil se je spet na trdnih tleh in je šefu mirno odvrnil:

„Poleg župana ni bilo druge oblasti v Lotangu, ko sem se odpravljaj na pot. Zato sem ravnal popolnoma zakonito, ko sem se ravnal po njegovi odločitvi.“

„Prekršil si našo naredbo in primerno tej prekršitvi bomo s teboj ravnali. Niti trenutek ti ne dovolimo ostati tu v Menlingu. Takoj zdajle sredi noči se moraš povrniti v Lotang. Koliko časa boš tamkaj ostal, bomo mi odločili.“

Misijonar je videl, da gre zares. Šef je na vsak način hotel uveljaviti svojo avtoriteto. Svojim podložnim je hotel dokazati, da je ta tujec na milost in nemilost njemu izročen. Hotel je misijonarja ponižati in se obenem maščevati, ker ga je on nehote ponižal pred njegovimi.

Toda zadeva ni bila tako enostavna. Misijonar je takoj začutil vso težo šefove odločitve. V njegovi živi domišljiji so se s čudovito naglico vrstile nevarnosti, ki so mu grozile na tem potu v neprodarno temni noči. Če bi bila povsod vsaj mandarinska pot ali po krajših presledkih vsaj kakšen znak, po katerem bi se samotni potnik tudi v temni noči mogel orientirati. Tako pa so bile nevarne strmine, kjer je človek celo podnevi moral paziti, da se ni skotalil v prepad ali morda z glavo preizkusil ostrino skalin, ki so ob ozkih prehodih štrlele iz stene, še podnevi komaj vidna stezica je bila mestoma popolnoma prerasla z vsakovrstnim tropičnim rastlinjem. Ponoči bi človek kaj lahko zavil s prave poti in se zamotal v plezavke, ki so strahotno visele raz napol posušena in strohnjena drevesa. Grozotno bi zahreščalo in potnik bi slišal glasove, ki jih celo tropična divja природа ne premore. Ako bi istočasno občutil hladni objem strupene kače, zelene, pisane, naočarke ali katerekoli vrste, bi mu najbrž srce odpovedalo, še preden bi kača v svojo obrambo vbrizgnila v njegovo kri smrtni opoj. V tistih bežnjačih trenutkih šefove odločitve je misijonarju domišljija pričarala pred oči tudi divje tigre, ki so se prenekajkrat celo podnevi pojavili ob tem potu. Saš so mu prav pred dobrim tednom pri sosedovih pripovedovali resnično zgodbo, kako so ob tem potu na ovinku, kjer gorski potok zavije v dolino, trije tigri napadli pet lovcev, ker so po nerodnosti vsi hkrati sprožili nanje in so jih zgolj ranili, ne pa ubili. Preden so staromodne puške znova nabasali, so ranjeni tigri napravili protinapad.

Se bolj kot vse grozotnosti nepregledne divjine v temni noči pa so misijonarju lebdele pred očmi nevarnosti pred človekom. Nikdar poprej ni tako globoko občutil, kako prav ima slovenska ljudska modrost, ki pravi: Če človek podivja, je hujši od zverine. Spričo neugnanega vpitja policijskega šefa se je misijonar resnično bal, da ima z njim zlobne namene. Bolestno ga je spreletelo po vsem telesu, ko se je v tistem trenutku spomnil svojega nekdanjega prijatelja, katerega je najeti miličnik na nekem zborovanju blizu Zagreba navidezno prijazno povabil vstran od ostale družbe, češ da se ima z njim nekaj važnega pogovoriti. Ko sta bila sama za osamelim hlevom,

je počilo, in katehet se je zvrnil mrtev na tla. Več tednov so oblastniki iskali zločinca, čeravno so ga sami poslali, da izvrši zločinsko dejanje. Ako se je to moglo zgoditi v krščanski Evropi, kako se ne bi moglo v poganski Kitajski? Kaj bi stalo šefa policije poslati pred misijonarjem na isto pot dva miličnika, ki bi ga v zasedi počakala in mu z nekaj udarci ustavila utrip življenja? Zavlekla bi ga v gorsko kotanjo, kamor bi duh po razpadajočem mesu kmalu privabil ptice roparice in vsakovrstni mrčes, da bi si privoščili mastno kosilo. Oblastniki bi govorili, da je misijonar izginil v divjini ali celo, da se je priključil gverili.

Takšne misli in prividi so misijonarju v tistih tesnobnih trenutkih rojili po glavi.

Ne glede na te nevarnosti pa je misijonarja priganjala še druga misel, naj skuša ovreči šefovo odločitev. Predobro se je zavedal, da je tisto noč zadnjič med svojimi ljubljenimi verniki v Menlingu. Na vsak način bi jih pred svojim odhodom rad še enkrat zbral, jih ohrabil in jim dal kruh življenja za mesece in leta, ko ne bodo imeli stika z duhovnikom. Zato je razmišljal, kako bi pripravil šefa do preklica njegove naredbe. Paziti je moral zlasti, da ne rani ponovno šefovega ponosa in ošabnosti. Nekako takole je pričel:

„Vem, da imate pravico me obsoditi ali izpustiti. Vem pa tudi, da kot razumni in bistri duh uvidite, da ni bila toliko moja krivda, marveč v večji meri županova, ki ni pravilno umeval vaše naredbe in me je pustil brez pismenega dovoljenja semkaj. Ker ste Kitajci po svetu na splošno znani po svoji finesi in plemenitosti, sem prepričan, da boste pravilno presodili moj položaj. Vidite, danes čez dan sem napravil težko pot iz Lotanga semkaj, zvečer sem se ubijal s katehumeni, da jim razložim globoke resnice. Upam, da mi boste v svoji plemenitosti privoščili vsaj nekaj ur počitka pred odhodom. Polnoč je že. Ob štirih se bo že dan zsvital. Ali se vam ne zdi pametno, da počakam dneva in se v krasoti kitajskega jutra povrnem na svoje stalno mesto? Saj sem pa v Menlingu celo bolj pod varstvom policije kot v Lotangu, kjer trenutno ni nobene straže.“

Očividno so misijonarjeve besede padale na rodovitna tla. Led je bil prebit. Odslej se je dalo s šefom vsaj pametno govoriti. Prerekala sta se še dolgo sem in tja. Šef je vztrajal, da mora misijonar oditi ponoči, misijonar pa je dokazoval, da bi bilo boljše odhod odložiti na jutro. Končno je šef odločil:

„Dobro. Ker vidim, da se v resnici bojiš kitajske noči, in ker upoštevam, da rabiš vsaj nekoliko počitka pred napornim potovanjem, odlagam tvoj odhod na jutro. Wang Kao-hang in Čeng Ting-hang, vidva odpeljita Tung Šjevena na misijon, potem pa se povrnita semkaj, da se tudi vidva odpočijeta.“

Misijonarju se je odvalil kamen od srca. Komaj je mogel sam sebi verjeti, da je razjarjenega šefa policije na tako lahek način pomiril in ga pripravil do tako ugodne odločitve.

(Konec prihodnjic.)

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONAR O. KOKALJ DJ V DOMOVINI

O obisku misijonarja o. Kokalja med izseljenci smo poročali v zadnji številki. Zdaj se mudi v domovini, kjer je njegova navzočnost še posebno dragocena, tako pri vodstvu slovenske misijonske akcije kot med božjim ljudstvom.

Pri vodstvu slovenske misijonske akcije

Zadnja škofijska sinoda ljubljanske škofije pred vojno je uvedla kot stalno ustanovo škofijski misijonski svet za vodstvo vsega misijonskega dela škofije. V domovini so pa zadnje čase doživeli korak naprej: Ustanovljen je bil centralni medškofijski misijonski odbor, ki se njegovih sej udeležujejo misijonski zastopnik vseh treh škofij in redovnih misijonskih družb, moških in ženskih, pa tudi kaki priložnostni udeleženci, misijonarji na obisku.

Tako se je o. Kokalj udeležil seje takega medškofijskega sveta, ki je bila v Ljubljani pred nedavnim. Vodil je sestanek dr. Vilko Fajdiga kot zastopnik ljubljanske škofije. Kopersko škofijo je zastopal msgr. Kobal, zastopnik mariborske se je pa opravičil. Misijonske redove so zastopali sledeči: frančiškane o. Polikarp, jezuite o. Svöljšak, lazariste dr. Franc Rode, uršulinke sr. Leticija in Sinove misijonarje Srca Jezusovega (Knobleharce) njihov član, ki deluje v župniji na Barju in želi obnoviti to družbo na Slovenskem. Poleg o. Kokalja sta bila kot gosta navzoča tudi misijonar Cikanek in dr. s. Rojčeva, oba z Madagaskarja.

Med drugim se je na sestanku govorilo tudi o sledečem:

Na Misijonsko nedeljo leta 1971 je ljubljanska škofija zbrala za Družbo za širjenje vere 35 milijonov starih dinarjev, se pravi nad 20.000 dolarjev! Koprška škofija je nabrala 12 milijonov starih dinarjev, dočim radi odsotnosti zastopnika iz mariborske škofije ni bilo podatkov. Vse te vsote, kajpada, so za splošno misijonsko akcijo Cerkve in gredo misijonski centrali v Rimu. Na sestanku je bilo povdarjeno, da gredo vse druge misijonske nabirke in darovi med letom v pomoč slovenskim misijonarjem in misijonarkam.

Udeleženci sestanka so ugotovili, da so obiski misijonarjev s terena po župnija zelo plodni in so v veliko veselje in duhovno pobudo ljudem.

Na Hrvaškem so začeli izdajati lep misijonski list „Radosna vijest“, odlično urejena, bogato ilustrirana. Želeli so ga izdajati skupno s Slovenci, a radi različnosti jezika do tega ni prišlo.

Glede posebnega misijonskega lista, ki bi ga izdajala domovina, se je zaenkrat odločilo, da ga ne bo, pač pa da bodo skušali pridobiti vse urednike listov za objavljanje misijonskega gradiva, zlasti Družino, Ognjišče in Mavrico. Tako bo misijonska stvar zajela vse bralce slovenskega tiska na Slovenskem. Morda se bo ustanovilo posebno „misijonsko uredništvo“, ki bo posemeznim listom posredovalo misijonski material.

Izražena je bila odločna volja in želja udeležencev, da Baragovo misijonišče nadaljuje svoje poslanstvo za misijonsko sodelovanje izseljencev, zlasti potom lista „Katoliški misijoni“.

Letošnja misijonska knjiga za domovino bo o. Kokalja knjiga o Zambiji. Za drugo leto pa je na programu knjiga o. Svoljšaka, „Misijonske šmarnice“.

Tudi „Misijonska pisarna“ bo začela v kratkem delovati, in sicer v prostorih teološke fakultete. Mislijo celo na kartoteko misijonarjev, stalne korespondenčne vezi z njimi, na misijonsko knjižnico in misijonski muzej.

Ob poročilu misijonarja Cikaneka z Madagaskarja so na sestanku povdarili, da je v misijonih evangelizacija prva skrb in delo misijonarjev, socialno delo pa je predvsem dolžnost krajevne Cerkve in laikov, kjer je Cerkev že pognala korenine. Če pa te še ni, je ob vsem socialnem delu v pomoč ljudstvu treba gledati na to, da ljudje ne bodo videli v misijonskem delu pred vsem neko socialno ali karitativno akcijo, ampak da bodo vedeli dobro, da Cerkev prvenstveno oznanja in prinaša Kristusa.

Omenjena je bila ideja o nekem „informativnem biltenu“, ki naj bi prinašal gradivo za študijske misijonske krožke. Misel je bila zelo pozdravljena in bo še treba razpravljati o tem. .

Že tudi obstaja misijonski „poklicni“ krožek, ki ga vodi o. Svoljšak. V njem je mladina, ki želi sodelovati v misijonih.

Pri sestanku je zelo sodeloval o. Kokalj Jože, zlasti kot razlagavec idej in dela Baragovega misijonišča, v katerem je imel ob obisku v Argentini mnogo tehtnih razgovorov z njega člani, slovenskimi misijonskimi delavci v izseljenstvu.

Med božjim ljudstvom.

Misijonska srečanja o. Kokalja Jožeta v mesecu maju v domovini:

7. maja: Gorice.
8. Študentovska skupina pri sv. Jakobu v Ljubljani.
10. V župniji Pobrežje v Mariboru, med verniki in s študenti.
11. Tudi v Mariboru v kapelici Srca Jezusovega in pri sv. Magdaleni.
12. V Mariboru v Podbrezju, pri dijaški mladini.
13. V Mariboru pri bogoslovcih, ob navzočnosti obeh škofov. Zvečer v župniji Brezje, istotam.
14. Dopoldne v župniji Brezje tri pridige in mladinski verouk. Popoldne na Teznu, v cerkvi sv. Cirila in Metoda.
15. Župnija sv. Rešnjega Telesa in študentovska skupina v Mariboru.
16. Stolnica in študentovska skupina ob navzočnosti škofa Grmiča, v Mariboru.
17. Pri frančiškanih v Mariboru.
18. Pri kapucinih v Mariboru.
21. Župnija v Borovnici in pri dijaški skupini.
22. Mala Nedelja.
23. Beltinci.
24. Odranci.
25. do 27. maja na Dunaju v Avstriji. Predavanje v Korotanu. Tamkaj se je srečal tudi s škofom Wagnerjem iz Linza, ki vodi laično organizacijo, v kateri je vključena Tončka Suhadolnik (deluje med Indijanci v Braziliji) in je bila Zinka Hercog.

Naslednje dni maja in v juniju nam misijonarjevo pismo napoveduje predavanja in srečanja po sledečih krajih:

28. maja v Gornji Radgoni.
31. v Dolenjšaku trikrat, ob romanjih.

1. junija v Varaždinu.
2. na setanku sester prednic različnih redov v Ljubljani.
3. in 4. v Železnikih.
4. ob 16h. in 19h. v ljubljanski stolnici.
6. v Piranu, nakar gre v Trst in, če bo čas, v Koper, da obiše uredništvo Ognjišča in koperskega škofa.
9. Vipavsko semenišče.
11. Moravska župnija.
12. sestanek s „starimi“ prijatelji, ki so bili pred šestimi leti še akademiki in so mu bili prijatelji.
13. s bogoslovci ljubljanske škofije.
14. do 19. julija v Celovcu in po Koroškem.

Prenatrpan program, ki se ga pa misijonar ne boji. Ljubezen Kristusova do misijonov ga priganja. Pa tudi sprejemljivost in ljubezen božjega ljudstva!

Gospod misijonar nam naroča, naj se po „Katoliških misijonih“ vsem rojakom, ki so ga tako lepo sprejemali v izseljenstvu, in vsem doma, ki ga osrečujejo ob teh številnih srečanjih, iskreno zahvalimo v njegovem imenu. Naj res vsem ljubi Bog poplača!

V SKLAD VSEH MISIJONARJEV SO DAROVALI PREKO POVERJENIŠTVA V ZDA,

KAKOR POROČA Č. G. KAREL WOLBANG CM, PRINCETON.

Na pobudo KATOLIŠKIH MISIJONOV v ARGENTINI in ob čitanju MISIJONSKIH SREČANJ IN POMENKOV v petkovi AMERIŠKI DOMOVINI, so misijonski dobrotniki iz ZDRUŽENIH DRŽAV, KANADE in ITALIJE darovali v letu 1971 v skupen sklad za vse naše misijonarje naslednje vsote v ameriških dolarjih:

dol.	dol.
Po 510.00: Rev. Francis Sedey, kurat v General Hospital, Hibbing, Minnesota (v dveh darovih)	510.00
500.00: Neimenovani duhovnik iz Pennsylvanije (dva darova)	500.00
200.00: Oltarno društvo pri sv. Štefanu v Chicagu (dar slovenskih žena za vse, po predsednici Mrs. Frances Zibert in Mrs. Ani Gaber)	200.00
Po 150.00: Družina Ivan in Anica Oblak, Brooklyn, N. Y. Kanonik Francis Koretič, Urbank, Minn. (v dveh darovih; stotak po zaobljubi pred zlato mašo)	
105.00: Učiteljica Angela Gospodarič, Pixley, California (dva darova)	105.00
Po 100.00: Družina Slavo in Stana Oven, Monterey, Ca. (dva darova po 50)	
Neimenovani iz Joliet, Illinois (po Miss Beričič)	
Matthew Tekavec, Cleveland, O., (dva darova; 75 v spomin rajnega brata Matija, v pomoč živim)!	
Učiteljica Josephine Beričič, Joliet, Ill.	
Frank Perko, Cleveland, Ohio (po Fr. Slapšaku)	500.00

	75.00:	Družina Jakob in Martina Beznik, Milwaukee, Wis.	75.00
	70.00:	Družina Ciril Kastelic, Chicago, Ill. (dva darova)	70.00
	60.00:	Družina Frank in Dorothy Mlinar, Cleveland, O.	60.00
	56.00:	Jože Perpar, Quincy, Ill. (po Fr. Ferkulju)	56.00
Po	50.00:	Družina John in Anna Oblak, Brooklyn, N. Y. Rev. Andrej Prebil CM, Montreal, Quebec, Canada (največ od misijonskega zajtrka)	
		Družina Alois in Marija Gruntar, Willowdale, Ont. (v spomin rajne mame Marije Dičeko)	150.00
	40.00:	Miss Marija Mlinar, Cleveland, Ohio	40.00
	33.00:	John Petric, Cleveland, O. (dva darova)	33.00
	32.00:	Mar. družbenica N. N., Trst, Italija (po gđc. Mariji Hlad) 20.000 lir	32.00
	30.00:	Neimenovani iz Californije (v spomin pok. Antona Ivec)	30.00
	25.00:	Dr. Franc in Ivanka Puc, Sr., Hoboken, N. J. (ob smrti Lojzeta Ambrožiča, namesto rož, za vse)	25.00
Po	20.00:	Rev. dr. Milan Kopushar, Ashton, Nebraska (za misijone)	
		Mr. & Mrs. Ludwig Kolman, Waukegan, Ill. (proseč priprošnje in pomoči za uspešno operacijo na želodcu, k našim padlim domobrancem in za Slomškovo beatifikacijo)	
		Rajni Zdravko in Milka Novak, Cleveland, Ohio	60.00
,,	17.00:	Jože Vrečar, Ely, Minn. Mrs. Johanna Petkovšek, Little Falls, N. Y. (3 darovi)	34.00
	16.50:	Brother Antonin, O.F.M., Chicago, Ill.	16.50
	16.00:	Družina Vinko in Mary Vrhovnik, Cleveland, O. (dva darova)	14.00
	13.00:	Družina Lojze in Marija Zorenč, Cleveland, O. (trije darovi; eden za božič)	13.00
	12.00:	Mr. & Mrs. Jože Starič, Cleveland, O.	12.00
Po	10.00:	Mr & Mrs. Louis Perme, Euclid, Ohio (v spomin pok. Mrs. Mary Perusek)	
		Družina Janko in Helena Smolej, Toronto, Ont. (namesto venca za pok. Pavlo Škerl, za namene, ki jih je ona podpirala v misijonskem apostolatu)	
		Mrs. Marjanca Malovrh, Cleveland, Ohio.	
		Družina Janez in Cenka Košir, Burlington, Ont. (dva darova po petak)	
		Mrs. Jennie Kozelj, Cleveland, O. (dva darova po petak)	
		Neimenovana, Lethbridge, Alberta	
		Mrs. Mary Boh, Cleveland, Ohio	70.00
	8.00:	Florijan Markun, Joliet, Ill.	8.00
	7.50:	Roman Švajger, Sr., Cleveland, Ohio	7.50
Po	7.00:	Mrs. Lojzka Šega, Joliet, Ill. Janez Gerjol, Joliet, Ill.	
		Mrs. Mihaela Zakrajšek, Cleveland, O.	
		Mrs. Josephine Stražišar, Chicago, Ill. (4 darovi)	
		Neimenovana družina, Cleveland, O. (dva darova)	
		Mr. & Mrs. Marjan Merala, David, Californija	42.00
	6.75:	Mrs. Martin Zagorc, Cleveland, Ohio	6.75

	6.00:	Mrs. Mary Golobitsch, Joliet, Ill. (90 let stara)	6.00
„	5.00:	Rev. dr. Jože Golé, Milwaukee, Wis. Mrs. Angela Potočnik z družino, Toronto, Ont. (v spomin sestre Pavle) Mrs. Anne Ahacic, Chicago, Ill. Mrs. Frances Marn (po Franku Mlinarju), Cleveland, O. Mrs. Katherine Spreitzer, Ely, Minn. (božični dar) Jože Dimnik, St., Lethbridge, Alberta	30.00
„	4.00:	Učiteljica Francka Opeka, North Chicago, Ill.	
		Mrs. Angela Cupar, Wickliffe, Ohio	8.00
	2.50:	Mrs. Mary Us, Bridgeport, Connecticut	2.50
	2.25:	Mrs. Mimi Rezonja, Cleveland, Ohio	2.25
Po	2.00:	Mrs. Pavla Adamič, Cleveland, O. Rev. Rudolph Urbič, Fairchild, Wisconsin Mrs. Frances Raischel, Cleveland, O. Mrs. Marija Dragota, Thunder Bay, Ontario Mrs. Anna Gaber, Chicago, Ill. Jože Šimič, Brooklyn, N. Y. Frank Zele, Huntington, Connecticut	14.00
	1.16:	Neimenovani iz Clevelanda, Ohio	1.16
Po	1.00:	Jože Gerden, St. Catherines, Ontario Viktor Lamovec, Cleveland, Ohio Mrs. Milka Pirman, Joliet, Ill. Mrs. Frances Gregorich, Chicago, Ill. Neimenovana, Cleveland, Ohio	5.00

Gornje vsote grede v skupni sklad; skupaj \$ 3.038.66

MISIJONSKI DAROVI ZA POSAMEZNE MISIJONARJE IN MISIJONARKE LETA 1971, KI JIH Č. G. WOLBANG POŠLJE NARAVNOST V MISIJONE

Leta 1971 je bilo sprejetih in razposlanih veliko več darov posameznikom. Misijonski dobrotniki so jih pošiljali za določene poedince, za „najbolj potrebne pionirje“: pomoč so prejeli tisti, ki so jo dejansko najbolj potrebovali. Večina teh dobrotnikov se je seznanjala z vsemi našimi misijonarji in se odzivala njihovim prošnjam po branju petkovih Misijonskih srečanj v cleve-landski Ameriški domovini. Tedenska redna misijonsko poročila in razmišljanja v Ameriški domovini so gotovo prinesla mnogo novih pobud, pospešila in poglobila misijonsko formacijo številnih bralcev, pa čudovito pomnožila aktivno misijonsko sodelovanje in žrtvovanje rojakov v Združenih Državah Severne Amerike. V duhu 2. vatikanskega cerkvenega zbora so mnogi doumeli, da smo vsi poklicani k misijonskemu sodelovanju. Tako so pomagali povezati vse celine z vsemi našimi misijonarji v Kristusovi ljubezni.

Lastnici Ameriške domovine ge. Mariji Debevec, uredniku prof. Vinku Lipovcu in vsem uslužbencem tega vplivnega katoliškega slovenskega dnevnika v srcu slovenskega Clevelanda želimo obilje božjega blagoslova in vse naše misijonske pionirje prosimo, da se jih v svojih molitvah spominjajo. Ameriška domovina je postala s tem tudi slovenski misijonski pionir v pokoncilski Cerkvi. Čisto v duhu njenega poslanstva v zgodovini, ki jo z nami vsi piše za bodočnost vsega človeštva. V službi ameriških, kanadskih in drugih katoliških Slovencev, ki jo s tako ljubeznijo naročamo in prebiramo in pomagamo z osebnimi žrtvami ohranjati.

V imenu vseh naših misijonarjev in misijonark ter vseh sodelujočih v za-
ledju po vseh kontinentih, želimo vsakemu misijonskemu dobrotniku: Bog
povrni!

Ime misijonarja in dežela, kjer misijonari	Dolarjev
1. Vladimir Kos DJ, Japonska	215.00
a) Ivanka Pograjec, Cleveland, Ohio (1. IV)	50.00
b) Neimenovana, Ridgewood, N. Y. (19. V.) 12 sv. maš po zaobljubi za najbolj potrebnega misijonarja) ..	30.00
c) Nabirka I. Pograjec (10. IX, za o. Kosa)	75.00
(dr. in gospa Edi Gobec 20 dolarjev; Peter Osenar 20; ga. Albina Osenar 15; g. in ga. Mat. Lončar 10; g. in ga. Rudi Kolarič 10 dolarjev)	
č) Druž. John Bančič, Weston, Ont. (23. X. za 4 maše)	20.00
d) Družina Johna Grudna, Gilbert, Minn. (24. XII. bo- žični dar najpotrebnejšemu)	30.00
e) Družina Johna Kavčiča, Toronto, Ont, Kanada (20. XII. najpotrebnejšim)	kanadskih dol. 10.000
2. Sestra Alojzija Kardinar, usmiljenka, Japonska	60.00
a) Neimenovana iz Clevelanda, Ohio (dva darova: 8. VI in 31. VII.)	20.00
b) Gilbertski misijonski krožek žená (7. XI. najpotreb- nejšim za božič)	20.00
c) Ga. Justina Pšeničnik, New Canaan, Ct. (božični dar za potrebnega misijonarja, 4. XII.)	5.00
č) Družina Janeza in Marije Sever, Parma, Ohio (22. XII., za najbolj potrebne misijonarje)	15.00
3. Sestra Katarina Jančar, usmiljenka, Japonska	30.00
a) Neimenovani iz Lethbridge, Alberta (tja, kjer je potreba večja, 11. VIII.)	20.00
b) Družina Janeza in Marije Sever, Parma, Ohio (za najbolj potrebne misijonarje, 22. XII.)	10.00
4. Sestra Jožefa Zupančič, usmiljenka, Japonska	110.00
a) Ga. Frances Marolt, Oakland Park, Fla. (za naj- potrebnejše, 6. I.)	5.00
b) Ga. Viktorija Jelušič, Fontana, Ca. (v zahvalo za ozdravljenje v nesreči, 19. I.)	25.00
c) Ga. Francka Hočevnar, Cleveland, Ohio (12. II)	10.00
č) Družina Janeza in Marije Sever, Parma, Ohio (za najpotrebnejše, 22. XII.)	25.00
d) Margareta Tekavec, Euclid, Ohio (v spomin na raj- nega strica Matta, 14. XII.)	20.00
e) Neimenovana družina iz Joliet, Ill. (kjer je po- moč najbolj nujna, 11. IV.)	25.00
5. Franc Rebol, M.M., Formoza	10.00
a) Janez Gerjol, Joliet, Ill. (za vse najbolj potrebne po lastni uvidevnosti, 31. V.)	10.00
6. Sestra Rosaria Brilej, S.A., Formoza	20.00
a) Dr. Franc in Ivanka Puc (st.), Hoboken, N. J. (ob Zahvalnem dnevu za najpotrebnejše misijone, v za- hvalo za vse prejeto, dobro in težko, 30. XI.)	10.00

	Dolarjev
b) Janez Gerjol, Joliet, Ill. (31. V.)	10.00
7. Sestra M. Kalista Langerholz, F.M.M., Formoza	40.00
a) Druž. Ivana in Anice Oblak, Brooklyn, N. Y. (1. X.)	30.00
b) Janez Gerjol, Joliet Ill. (31. V.)	10.00
8. Sestra Anica Miklavčič, kanosijanka, Formoza	90.00
a) Neimenovana iz Clevelanda (dva darova: 6. V. in 3. VI. za najbolj potrebne v misijonih)	20.00
b) Družina Ivana in Anice Tušar, Gilbert, Minn. (12. VIII., za najpotrebnejšega po Misijonski znamkarski akciji, ob odhodu sina Ivana k vojakom, da bi ga Marija varovala)	10.00
c) Janez Gerjol, Joliet, Ill. (31. V.)	10.00
č) Gilbertski misijonski krožek žená (najpotrebnejšim za božične praznike, iz blagajne krožka po MZA, 7. XI.)	20.00
9. Dr. Janez Janež, Formoza	97.00
a) Družina Ivana in Ljudmile Plečnik, New Middletown, Ohio (23. I., za misijonarje, ki dajejo sebe vsega za Kristusa in dobrobit človeštva)	17.00
b) Neimenovana družina iz Clevelanda ob misijonski nedelji, za zdravila dr. Janežu (21. X.)	15.00
c) Neimenovana iz Clevelanda (po namenu gdč. Zofije Kosem, za zdravila, 5. X.)	20.00
č) Neimenovana iz Clevelanda (za zdravila, 15. XI.) .	5.00
d) Janez Gerjol, Joliet, Ill. (31. V.)	10.00
e) Družina Ivana Kavčiča, Toronto, Ont., Kanada (tam, kjer je najbolj potrebno, 20. XII.)	kan. dol. 10.00
f) Ivan Tekavec (v spomin na rajnega strica Matta, 14. XII.)	20.00
10. Jožko Geder SDB, Hong-Kong	30.00
a) Henry Plut, Ely, Minn. (za najrevnejšega slovenskega misijonarja, 29. III.)	10.00
b) Neimenovana družina iz Peoria, Ill. (za najbolj potrebne misijonarje, 31. VII.)	10.00
c) Neimenovani iz Montane (5. XI.)	10.00
11. Stanko Pavlin SDB, Hong-Kong	30.00
Družina RONALDA in Jožice Pastrana, Commack, N. Y. (za najpotrebnejše ob božičnih praznikih, 17. XII.)	20.00
b) Neimenovani iz Montane (5. XI.)	10.00
12. Sestra Ernesta Kosovel, kanosijanka, Hong-Kong	59.00
a) Ga. Frances Marolt, Oakland Park, Fla. (dva darova za najpotrebnejše: eden za veliko noč, 16. III. in 11. IV.)	20.00
b) Ga. Magdalena Volčanšek, Cleveland, Ohio (tja, kjer je najbolj potrebno, 8. XII.)	5.00
c) Neimenovani iz Montane (5. XI.)	10.00
č) Marijina družbenica N. N., Trst, Italija (za lačne) (7. VI.) 10.650 lir, kar da dolarjev	17.00
č) Ga. Marija Bestjak, Trst, Italija (7. VI) 30 švicarskih frankov, kar je dolarjev	7.00

13. Sestra Ivanka Pokovec FMM, Malazija		60.00
a) Gospa Angela Čebašek, Joliet, Ill. (za najpotrebnejše, 9. I.)	50.00	
b) Neimenovani iz Montane (5. XI.)	10.00	
14. Sestra M. Ksaverija Pirc OSU, Taiska		50.00
a) Ga. Jožefina Kral. Chicago, Ill. (5 darov po g. Mrvi, 24. III., 14. X. in 10. XII.)	15.00	
b) dr. Franc in Ivanka Puc (st.), Hoboken, N. J. (za najpotrebnejše misijonarje, v spomin pokojnega prijatelja inž. Ivana Vurnika v Ljubljani, 25. VI.)	20.00	
c) Neimenovani iz West Allis, Wisconsin (za najbolj potrebne iz mamine zapuščine, 28. V.)	15.00	
15. Sestra M. Frančiška Novak OSU, Tajska		25.00
a) Neimenovana iz West Allis, Wisconsin (za najpotrebnejše ob misijonski nedelji, 19. X.)	10.00	
b) Neimenovani iz West Allis, Wis. (kot zgoraj, 28. V.)	5.00	
c) Družina Ivana Kavčiča, Toronto, Ont., Kanada (tja, kjer je največja potreba, 20. XII.) kan.	10.00	
16. Sestra Deodata Hočevar OSU, Indonezija		49.00
a) Neimenovana iz Clevelanda, Ohio (za najpotrebnejše, 12. II.)	10.00	
b) Frances Nine, Cleveland, Ohio (14. X.)	1.00	
c) Neimenovani iz West Allis, Wisconsin (28. V.)	25.00	
č) Ivan Gorše, Cleveland, Ohio (za lačne, 31. VII.)	3.00	
d) Družina Ivana Kavčiča, Toronto, Ont., (20. XII.) kan.	10.00	
17. Sestra dr. Terezija Žužek SCMM, Južni Vietnam		80.00
a) Neimenovana iz Willowicka, Ohio (od prodanih potic in sadnih slaščic za božič, 7. I.)	40.00	
b) Ga. Ana Gaber, Chicago, Ill. (za misijonarko, 15. II.)	10.00	
c) Ga. Marija Nemanič, Cleveland, Ohio (za lačne v Pakistanu po sestri dr. T. Žužkovi, 10. IX.)	10.00	
č) Družina Vinka in Tončke Burgar, Brooklyn, N. Y. (najpotrebnejšim, posebno lačnim, 26. V.)	20.00	
18. Andrej Majcen SDB, Južni Vietnam		70.00
a) Ga. Frances Hočevar, Cleveland, Ohio (12. II.)	10.00	
b) Družina Mateja Grdadolnika, Cleveland, Ohio (dva darova: 2. IV. 10 dol. in 25. X. 15 dol.)	25.00	
c) Ga. Marija Rovanšek, Sudbury, Ont. (dva darova 2. IV. 10 dol. in 20. XII. 5 dol.)	15.00	
č) Ga. Alojzija Šušteršič, Timmins, Ont. (8. XII.) k. d.	10.00	
d) Družina Janka in Helene Smolej, Toronto, Ont., Kanada (21. XII.) kanadskih dolarjev	10.00	
19. Sestra Terezija Medvešček HPM, Indija		25.00
a) Ga. Frančiška Marolt, Oakland Park, Fla. (dva darova za najpotrebnejše: 31. VII. in 16. IX.)	20.00	
b) Družina Ivana Kavčiča, Toronto, (20. XII.) kan. . .	5.00	
20. Pavel Bernik SDB, Indija		20.00
Ga. Antonija Fylypczuk, Lethbridge, Alberta (za pakistanske begunce, 30. VIII.) kan. dolarjev	20.00	
21. Br. Ludvik Zabret SDB, Indija		10.44

	Dolarjev
Družina Ivana Kavčiča, Toronto, Kan. (20. XII.) kan.	10.00
22. Br. Ivan Kašpret SDB, Indija	10.00
Družina Ivana Kavčiča, Toronto, Kan. (20. XII.) kan.	10.00
23. Sestra Magdalena Kajnc, loretinka, Indija	100.00
a) Matej Tekavec, Euclid, Ohio (dva darova zanjo: 22. V. 25 dolarjev in 14. XII. 25 dolarjev, v spomin na rajnega brata Matta v pomoč živim)	50.00
b) Družina Vinka in Tončke Burgar, Brooklyn, N. Y. (najpotrebnejšim, zlasti stradajočim; po lastni uvidenosti, 26. V.)	20.00
c) Ga. Milka Jeram, Cleveland, Ohio (za sirote, bolne in lačne sestre Magdalene, 31. VII.)	20.00
č) Tomaž Tekavec, Euclid, O. (v spomin na rajnega strica Matta za najpotrebnejše, 14. XII.)	10.00
24. Sestra M. Miriam Zalaznik IBMV, Indija	50.00
a) Avgust Šuštaršič, Pengilly, Minn. (za najpotrebnejše, 12. VII.)	20.00
b) Družina Vinka in Tončke Burgar, Brooklyn, (26. V.)	10.00
c) Misijski krožek žena v Gilbertu, Minn. (po predsednici ge. Anici Tušar, iz krožkove blagajne ob božičnih praznikih najpotrebnejšim po MZA, 7. XI.)	20.00
25. Sestra Konradina Resnik FC, Indija	30.00
a) Ga. Marija Kočevar, Steelton, Pa. (dva darova: v spomin na rajnega moža in sina, padla v 2. svetovni vojni, 23. IV. 10 dol. in božični dar najpotrebnejšim 8. XII. 10 dolarjev)	20.00
b) Družina Vinka in Tončke Burgar, Brooklyn (26. V.)	10.00
26. Brat Janez Germek DJ, Indija	15.00
a) Ga. Marija Štrancar roj. Žiberna (misijskarjeva sosedica iz starega kraja) Cleveland, Ohio (4. III.)	5.00
b) Ga. Marija Hočevar, Cleveland, Ohio (Carrington Ave; 19. V., v spomin leta 1970 v Kanadi umrlega brata Janeza Grebenca)	10.00
27. Brat Janez Udovč DJ, Indija	10.00
Ga. Marija Hočevar, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 19. V.)	10.00
28. Brat Leopold Vidmar DJ, Indija	15.00
a) Ga. Anica Tušar, Gilbert, Minn. (2. IX.)	5.00
b) Ga. Marija Hočevar, Cleveland, Ohio (19. V.) ...	10.00
29. Oče Jože Cukale DJ, Indija (večina darov ob obisku v ZD)	665.00
a) Družina Stanka Selaka, Girard, Ohio (20. III.) ...	10.00
b) Ivanka Pograjec, Cleveland, Ohio (dva darova: 1. IV. 50 dolarjev in 18. VI. za zvonove 50 dolarjev)	100.00
) Neimenovani iz New Yorka, N. Y. (24. IX.)	20.00
č) Neimenovana iz Clevelanda, Ohio (za bengalske begunce misijonarju, 27. IX.)	10.00
d) Neimenovana iz Clevelanda (po dr. Pavlu Krajniku, 15. X.)	100.00
e) Družina Matije Grdadolnika, Cleveland, Ohio (20. X.)	20.00
f) Neimenovana iz Gary, Indiana (za eno sv. mašo v dober namen, drugo naj uporabi v misijonu, kjer najbolj	

Dolarjev

	potrebuje, 30. X.)	20.00
g)	Ga. Jožefina Škrabec, Euclid, Ohio (8. XI.)	10.00
h)	Jožefina Beričić, Joliet, Ill. (6. XI.)	60.00
i)	Ga. Jožefina Stražišar, Chicago, Ill. (17. XI.)	5.00
j)	Anton Rozman, Joliet, Ill. (15. XII.)	5.00
k)	League C.S.A., Joliet, Ill. (ob predavanju po Mary Jeretina, 18. XII.)	25.00
l)	Ga. Tili Visočnik, North Chicago, Ill. (24. XII.) ..	5.00
m)	Ga. Francka Turšič (kot zgoraj; obe po gospe Mlinarjevi iz North Chicago, Ill.)	5.00
n)	Duhovnik Alojzij Jenko, Staten Island, N. Y. (okt.)	20.00
o)	Župnija v Bridgeportu, Connecticut (ob obisku oktobra mesca po čg. Alojziju Hribšku)	100.00
p)	Torontski Baragov misijonski krožek (oktobra po Jakobu Kvasu)	50.00
r)	St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (po predavanju: za misijonarja 25 dolarjev, za pakistanske begunce 25 dolarjev, 27. X.)	50.00
s)	Mladi harmonikarji, Cleveland, Ohio (po g. Rudiju Knezu, 7. XI.)	50.00
30.	Oče Lojze Demšar DJ, Indija	50.00
	Joseph Zelle, Cleveland, Ohio (dva darova po 25 dolarjev,, 31. VII. in 18. XII.)	50.00
31.	Oče Janez Ehrlich DJ, Indija	20.00
a)	Neimenovani iz West Allis, Wisconsin (iz materine zapuščine, 28. V.)	10.00
b)	Ga. Marija Hočevar, Cleveland, Ohio (v spomin brata Janeza Grebenca, ki je umrl v Kanadi 1970, 19. V.) ..	10.00
32.	Oče Stanko Poderžaj DJ, Indija	250.00
a)	Ga. Marija Rovnanšek, Sudbury, Ont. (dva darova po 10 dolarjev, 15. II. in 10. XII.) kanadskih dolarjev ..	20.00
b)	Nabirka Oltarnega društva pri Mariji Vnebovzeti, Collinwood, Cleveland, Ohio (po predsednici ge. Pavli Adamičevi, 4. III.)	50.00
c)	Ga. Francka Marolt, Oakland Park, Fla. (dva darova: 4. III. 10 dolarjev v dar in 10 za sv. maše; in 7. VI. po č. g. Slapšaku za sv. maše)	30.00
č)	Ga. Jennie Koželj, Cleveland, Ohio (6. III.)	5.00
d)	Družina Mateja Grdadolnika, Cleveland, Ohio (dva darova: 2. IV. 10 dolarjev in 15. X. 15 dolarjev)	25.00
e)	Ga. Tereza Kodelja (ena sv. maša po njenem namenu 2. IV.)	5.00
f)	Ga. Mary Per, Cleveland, Ohio (16. VI.)	5.00
g)	Ga. Uršula Herbeck, Chicago, Ill. (25. VI.)	10.00
h)	Joseph Zelle, Cleveland, Ohio (dva darova por 25 dolarjev, 31. VII. in 18. XII.)	50.00
i)	Kanonik Franc Koretič, Urbank, Minn. (ob zlati maši, 31. XII.)	50.00
33.	Sestra Cecilija Rode, usmiljenka, Iran	30.00
a)	Jožefina in Angela Perušek, Cleveland, Oh. (9. VIII.)	20.00
b)	Sestra Cecilija Prebil, Pariz, Francija (9. VIII.) ...	10.00

Obstoj!

Preberi!

FANTJE

ki letos dokončavate gimnazijo
ki ste že na univerzi
ki imate že svoj poklic

pa čutite v sebi, da vas Bog vabi
v duhovniški in misijonski poklic!

BARAGOVO MISIJONIŠČE

v Buenos Airesu

odpira vrata vsem kandidatom, ki žele resno spoznati svoj poklic, pa naj bi bili pripravljene postati v Misijonski družbi sv. Vincencija (lazaristi) duhovniki ali bratje laiki. Kdor bo napravil prvo pogodbo z družbo, s tem trenutkom ona prevzame zanj vso materialno skrb. Kandidat pa se obveže, da se bo oblikoval v družbi v bodočega duhovnika ali misijonarja.

Študij bo deloma v Argentini, deloma v Evropi
Bodoče delo: ali v domovini, ali med izseljenci ali v misijonih. Pota so odprta na vse strani.

Misijonska družba sv. Vincencija je razširjena po vseh kontinentih. Misijonsko delo opravlja v Aziji in Afriki. Slovenski lazaristi pa poleg dela v domovini in med izseljenci (zlasti v Kanadi) trenutno najbolj zavzeto grade misijon na Madagaskarju. Kadar se odpre Kitajska, bodo lazaristi seveda spet šli tudi tja, kjer je družba imela največje misijonsko področje.

Opomba: Baragovo misijonišče ima tudi Misijonski zavod za dijake, ki ne služi izključno cilju, vzgojiti duhovnike, pač pa daje misijonsko vzgojo, poklic pa si izbere vsak dijak ob koncu študija — popolnoma svobodno.

Kdor že!i več pojasnil, naj se oglasi osebno ali naj piše na naslov: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, Bs. Aires.

BOŽJI SLUŽABNIK

JANEZ GNIDOVEC

ŽIVLJENJEPIS

Pod tem naslovom je napisal g. profesor Alojzij Geržinič življenjepis v duhu svetosti umrlega skopljankega škofa dr. Janeza Frančiška Gnidovca. Škof je živel in deloval v našem času, saj je umrl šele leta 1939. Zato je še polno prič njegovega življenja in delovanja, duhovnikov in laikov, ki so pod njegovim škofovskim vodstvom delovali v najrazsežnejši jugoslovanski škofiji Prižren-Skoplje. Tudi iz njegovih let, ko je kot ravnatelj in rektor ustvarjal in vodil prvo slovensko gimnazijo v Št. Vidu, so še žive priče. Zato so podatki, na katere se naslanja pričujoča knjiga, zares pristni in verodostojni.

Mnogi so pri tej knjigi sodelovali. Med njimi so pisatelji, pesniki, šolniki, duhovniki, duhovni voditelji in vsakovrstni strokovnjaki. Moramo mirno reči, da je življenjepis kot mozaik, ki ga je g. profesor spretno sestavil iz posameznih poročil in že iz več ali manj dograjenih del (dr. Jakob Žagar CM, g. Alojzij Turk, msgr. Anton Kordin).

Odlika tega dela je, da je pisan v lepi slovenščini. Čuti se na vsaki strani, da jo je napisal strokovnjak slovenskega jezika. Prav tako ga



odlikuje dejstvo, da je na skromnih 227 straneh v prijetni obliki nagrmadil ogromno vsebine. Pisatelj se je spretno izogibal vsake dolgovčnosti in nepotrebne ponavljanja. Izredna odlika te knjige so številne fotografije, ki jih je celih 73 strani. Tako ima skupna knjiga ravno 300 strani.

Sicer pa ni namen teh vrstic ocenjevati pravkar izišlo knjigo o našem svetniškem kandidatu. Za zdaj naj le opozorimo na knjigo, ki jo bo z užitkom čital prav tako izobraženec, ki se bo ob njej potapljal v

polpreteklo dobo našega kulturnega in verskega ustvarjanja, kakor tudi manj izobraženi človek, ki bo ob oprijemljivi svetosti našega človeka sam začutil potrebo, da se posevčuje.

Zdi se, da bo ta knjiga prav v današnjih dneh izpolnila veliko vrzel. Danes se premalo piše o potrebi molitve, premišljevanja in intimne povezanosti z Bogom. Ta knjiga pa nam na praktičnem zgledu, ki ga je

božji služabnik Gnidovec upodobil na sebi kot kulturni delavec, šolnik, duhovnik in voditelj najrazteznejše in najtežje jugoslovanske škofije, dokazuje, da se tudi v modernih časih bolj kot s šopirjenjem in kričanjem na kolenih ustvarjajo velika in neminljiva dela.

Kdor hoče obogatiti svojo knjižnico in svojega duha, naj si nabavi to knjigo.

Andrej Prebil CM.

MISIJONSKI DAROVI

MISIJONSKI ZAVOD

N. N., Buenos Aires, 200 pesov; družina Glinšek, Slovenska vas, Arg., 100 pesov; N. N., Slovenska vas, 20 pesov, družina Elsa y Santi Belli iz Neuquena, po posredovanju Franceta Novaka iz Río Negro, 10 zabojev jabolk.

DOSMRTNA NAROČNINA NA KM Slavko Šubelj, Kanada, 50 dol.

D. š. V.

Družina Lipovec, Slovenska vas, Arg., 24 pesov.

KRSTI PAGANSKIH OTROK

Vatovec Antonija za krsta na ime ni Tončka in Rezka, po Marijini družbi na Via Risorta v Trstu, 20.000 Lir.

Koroški rojaki po Slovenskem dušnopastirskem uradu v Celovecu, 3.900 šilingov.

TISKOVNI SKLAD KM

č. g. Franci Baraga S.J., Evropa, 1 dolar; Milka Jeran, ZDA, pol dolara.

V SKLAD VSEH MISIJONARJEV

Družina Cukjati, Tablada, Argentina, 30 pesov.

Italija, v lirah, po Marijini družbi na Via Risorta v Trstu: N. N., 20.000; N. N., 1.000; N. N., 5.500; N. N., 5.000; N. N., 10.000; Grmek Frančiška, 5.000; ga. Trinko, 600; ga. Janežič, 1.000; Glavič Frančiška, 2.000;

ga. Simčič, 5.000.

Koroški rojaki po Slov. dušnopastirskem uradu v Celovecu, 17.749 šilingov (posebno za lačne in gobavce).

Slovenka iz Tucquegnieuxa, Francija, 100 frankov.

ZA MISIJONE

Neimenovani iz Slovenske vasi, Argentina, 50 pesov; Doña María iz Slovenske vasi, Argent., 5 pesov; Vatovec Marija, v spomin na pokojno Rezko Mlekuž, 2.000 lir; Rože Antonija, Tucquegnieux, Francija, 25 frankov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za Ivana Štanta CM na Madagaskarju in njegove gobavce; N. N., Slovenska vas, Argent., 50 pesov družina Cukjati, Tablada, Argent., 20 pesov.

Za Franca Buha CM na Madagaskarju: č. g. Stanko Skvarča, Luján, Argent., 100 pesov.

Za Petra Opeka CM na Madagaskarju: njegova sestra Bernarda Opeka, Argentina, 200 pesov.

Za Silva Česnika na Madagaskarju: č. g. Stanko Skvarča, Luján, Argent., 400 pesov,

[Za Jožeta Cukale S.J., isti, 300 pesov.

Za uboge brate v misijonu Barbare Rous v Zambiji: N. N., 5.000 lir; za isti namen, v spomin pokojne Marmerte, Ana Božič, 10.000 lir; obe po Marijini družbi, Via Risorta v Trstu.

VSEM ISKRENI BOG PLAČAJ!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1972: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 20,00 pesov, podporna 50,00, dosmrtna 200,00. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF, v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolice: Rev. Andrej Prebil CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101,

Vrabc Franc, Baraga House, 19 A'Beckett St., KEW, Vic.

Vsem, ki si žele luči svetniških likov,
priporočamo življenjepis:

BOŽJI SLUŽABNIK

JANEZ GNIDOVEC

Napisal prof. Alojzij Geržinič. 230 strani besedila
in nad 70 strani slik.

Izdalo Baragovo misijonišče v Argentini za
100-LETNICO ŠKOFOVEGA ROJSTVA

V karton vezan izvod stane 3.000 pesov ali
3 dolarje, v platno vezan pa 4.000 pesov ali 4
dolarje oziroma temu odgovarjajoče druge valute.



BOGU - SONCU NAPROTI!

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612

Registro de Prop. Int. No. 1096912
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires

